

Misli

Thoughts

**Print post publication number
100004295**

**MAJ-JUNIJ 2023
ŠTEVILKA – NUMBER 3
LETO – YEAR 72**

Misli
maj-junij
2023

Vsebina:

- 3 Dragi in spoštovani rojaki
- 7 Izpod Triglava
- 13 Slovenski misijon Sydney
- 20 Polovinke
- 26 Slovenski misijon Adelaide
- 29 Vaši darovi
- 30 Slovenski misijon Melbourne
- 42 Kajetan Kovič: Navodila za hojo
- 43 Francu Vodušku v spomin
- 45 Iz Kraljčine dežele – Queenslanda
- 46 Divji mož na Dobrči
- 48 Triglav Mounties
- 53 Dan druženja, molitve, petja
in slovenske besede
- 54 Zdravje, naš največji zaklad
- 56 Razmišljanja Cilke Žagar
- 61 Ezopove basni za današnji čas

POMAGAJ MI REČI DA ...

**Bojim se reči da, Gospod.
Kam me vodiš?**

**Bojim se reči da, ker kliče
po drugih da ...**

**Bojim se ti podati roko, ti
bi jo obdržal v svoji ...**

**O, Gospod, strah me je
tvoje zahtevnosti,**

**toda kdo bi se ti mogel
upirati?**

**Naj pride tvoje kraljestvo
in ne moje,**

**naj se zgodi tvoja volja in
ne moja,
pomagaj mi reči da.**

Fotografiji na naslovnici:

Zgoraj: Trška gora (foto: p. SP)

Spodaj: Lightning Ridge
(foto: p. SP)

Dragi in spoštovani rojaki!

Prišla je jesen. To je čas, ko se narava obarva v najrazličnejše barve in drevju počasi odpada listje. Ljudje pospravijo še zadnje pridelke, zaključijo dela v vinogradih in pripravijo zemljo na počitek. Tudi živali se pripravljajo na zimo.

Nekatere se odpravijo v tople kraje, spet druge pa dobijo debelejšo kožo.

Pod roko mi je prišla pesem *Jesensko listje* izpod peresa Josepha Haydna, ki se v teh dneh v Melbournu še kako uresničuje. »Lepo škrlatno je drevo, ko hladen veter veje, v vseh barvah zažari jesen, a sivo je nebo. Jesensko listje, kam hitiš? Ujeli bi te radi, ko z vetrom rajaš in vrtil kot zlato se kolo. Ječijo veje in drhte brez pisane odeje, kako jih zebe brez kopren, ko pride k nam jesen.« Jesen mnoge navda s tesnobo, pesimizmom. Mnogi ob omembi jeseni pomislijo na

krajše, hladne dni, meglena jutra in slovo od poletja. A zame je jesen naravnost veličastna! Tako zelo lepa je. Včasih kar obstanem in občudujem njene prekrasne barve, prisluhnem šelestenju listja pod nogami.

Kljub meglenim jutrom in hladu, ki ga prinaša s seboj, je jesen res lahko zelo lepa. Jesen niso le meglena jutra in deževni popoldnevi. Jesen so tudi s soncem obsijane krošnje dreves, ki se razkazujejo v krasnih, toplih tonih. Jesen je vonj po sveže pečenem kostanju. Jesen so mirni večeri, ko se ogrnemo z odejo in popijemo skodelico najljubšega toplega napitka. So dnevi, ko se po napornem delavniku odpravimo na sprehod in nas pobožajo še zadnji topli jesenski žarki tistega dne. Jesen je toliko lepega. Le videti moramo. Ena od jesenskih možnosti je tudi, da se odločimo delati dobro. V našem frančiškanskem molitveniku imamo

Misli Thoughts – Božje in človeške – Misli Thoughts

Religious and Cultural Bi-Monthly Magazine in Slovenian language. Informativna dvomesečna revija za versko in kulturno življenje Slovencev v Avstraliji | Ustanovljena (Established) leta 1952 | **Published by Slovenian Franciscan Fathers in Australia.** Izdajajo slovenski frančiškani v Avstraliji | **Glavni urednik in upravnik (Editor and Manager):** p. Simon Peter Berlec OFM, Baraga House, 19 A'Beckett Street, KEW VIC 3101 | **Tehnični urednik (Production Editor) in računalniška postavitev:** p. David Šrumpf OFM, Kew | **Naročnina, darovi in naslovi:** Angelca Veedetž | **Stalni sodelavci:** p. David Šrumpf OFM, p. Darko Žnidaršič OFM, Florjan Auser, Mirko Cuderman, Tone Gorjup, Martha Magajna, Cilka Žagar, Katarina Mahnič | **Skupina prostovoljcev v Kew** pripravi Misli za na pošto. | **Naslov (Address):** MISLI, PO Box 197, KEW VIC 3101 | **Tel.: 03 9853 7787** | **E-mail:** slomission.misli@gmail.com | **Naročnina za 2023** je 60 avstralskih dolarjev, zunaj Avstralije (letalsko) 120 dolarjev | Naročnina se plačuje vnaprej; ne pozabite napisati svojega imena in priimka! **Bančni račun pri Commonwealth Bank v Kew:** MISLI, BSB: 06 3142. Številka računa: 0090 1561 | **Poverjenišтво** za MISLI imajo slovenski misijoni v Avstraliji | Rokopisov ne vračamo | Prispevkov brez podpisa ne objavljamo. Za objavljene članke odgovarja avtor |

Tisk (Printing): Distinction Press, Simon Kovacic, Melbourne.

Misli na spletu: Florjan Auser <https://www.glasslovenije.com.au>. Tam kliknite na MISLI. | ISSN 1443-8364

naslednjo molitev: »Delajte dobro! Ker dobro osrečuje, dobro povezuje, dobro ozdravlja, dobro pomlaja, dobro osvobaja. Delajte dobro! Saj dobro ustavi pesti, izbriše dolgove, pozabi zamere, odpravi osamljenost, izniči hudobijo. Delajte dobro! To prinaša bližino Boga, ustvarja prijateljstvo, preprečuje vojne, odpira poti, olajša bolečine slovesa. Delajte dobro! Da družba ne razpade, da veselje ne usahne, da se ljubezen ne spotakne, da se upanje ne izstrada, da življenje ne umre. Delajte dobro! Tako lepo je biti med dobrimi, tako lahko jim je zaupati; med njimi hitro ozdraviš, z njimi se lahko popraviš, pri njih najdeš Boga.«

Trinajstega junija goduje meni eden najljubših svetnikov, sv. Anton Padovanski. Ob njem se vedno znova sprašujem, koliko zmorem sanjati o bodočnosti življenja po svoji smrti. Pa

ne zato, da bi si sv. Anton belil svojo učeno glavo, kaj bo, ko mene več ne bo. On je bil res ves Jezusov v učenosti in preprost v vsakdanjosti. In vendar je postal mali Ferdinand, poznejši sv. Anton, čast in slava svojega naroda, ko je hodil po poti, na katero ga je poklical Bog. Že zdavnaj je ugasnil spomin na pogumne portugalske vojščake, ne pa na vojščaka večnega Kralja. In kaj nam ima tudi danes povedati ta veliki toda preprosti srednjeveški pridigar? Kaj je tisto, zaradi česar je še danes tako popularen?

Živel je komaj 36 let. Videti je bilo, da je prehitro použil življenje, vendar še danes občudujemo njegovo avanturo, ki že več stoletij žanje vesoljno občudovanje. Lahko bi rekli, da je bilo Antonovo življenje hitro romanje. Mirno otroštvo, meniško, študijsko in varno življenje in nato življenje manjšega brata, v katerem je neprestano potoval. Anton je poznal privlačnost mučeništva, grenkobo neuspeha, samoto in brezimnost, nepričakovano slavo, življenje, ki ga je neprenehoma trošil za druge. Ne moremo tudi spregledati nenasitnega hrepenenja po kontemplaciji, očiščujočega veselja pobožnosti in končno pomiritve v srečanju s svojim Gospodom, ko izreče zadnje besede: »Vidim mojega Gospoda.« Vse njegovo pridiganje je bilo neutrudno oznanjevanje Evangelija. Resnično, pogumno in jasno oznanjevanje. Pridiganje je bil njegov način, kako prižgati vero v dušah, kako jih očistiti, potolažiti, razsvetliti. Svoje življenje je zgradil na Jezusu. Evangeljske kreposti, zlasti duh uboštva, krotkost, ponižnost, čistost,

usmiljenje, miren pogum so bili stalni in očitni dokazi njegovega pridiganja. Tako uspešen je bil tudi zato, ker je znal govoriti isti jezik kot njegovi poslušalci in je v pridigah vsebino vere in evangeljske vrednote učinkovito prenašal v ljudsko kulturo svojega časa.

Prav zato, ker je bil sv. Anton zaljubljen v Jezusa in njegov Evangelij, je z razumom ljubezni osvetljeval isto božjo modrost, ki si jo je pridobil z vztrajnim branjem Svetega pisma. Sveto pismo je bilo zanj »porajajoča se zemlja«, ki poraja vero, utemeljuje moralo in privlači dušo s svojo sladkostjo. Duša, ki je zbrana v ljubeči meditaciji Svetega pisma, se odpira – kakor se je izražal sv. Anton – božji skrivnosti. Na svojem popotovanju k Bogu je Anton hranil svojega duha v tem skrivnostnem prepadu, ko je iz njega črpal modrost in nauk, apostolsko moč in upanje, neutrudno navdušenost in gorečo ljubezen.

Ko vstopamo v različna svetišča, nas poleg vseh lepih in zanimivih podob v kašnem kotu prijazno pozdravi rjavi redovnik z Jezuščkom v naročju in lilijo v rokah, Sv. Anton Padovanski. Upravičeno se lahko sprašujemo, zakaj je ta svetnik skoraj v vsaki cerkvi, tako kot Bog v tabernaklju. Ali lahko rečemo, da je upodobljena dobrota Boga, njegovega sina Jezusa Kristusa? Mislim, da bi bil odgovor pritrdilen! Kaj se nismo nič kolikokrat priporočili: »Anton, pomagaj

mi, da najdem ključ od avtomobila, od stanovanja?« Ali se nasmehnil pesmici, ki gre takole: »Sv. Anton iz Padove, pomagaj mi, da kaj ukradeva. Ti boš stal, jaz pa kral in bo obema prav.«

Pod kipom sv. Antona pogosto vidimo napis »Za kruh sv. Antona«. Tam ni ne peka ne kupca. Čemu ta napis, kaj pomeni? Kruha tam ne moremo ne dobiti ne dati. Je le mala kovinska reža, ki pa je velikokrat ožgana, zapackana od lepila, če ne celo nasilno odstranjena.

Pišem o sv. Antonu, ki je utelešena božja dobrota na zemlji. Sam nima nobene zveze s tem napisom. Do njega je pripeljala samo vera, da nam bo pomagal. Vrnimo se v leto 1890. Mlada francoska prodajalka Alojzija Bufje je kot vsako jutro hotela odpreti svojo prodajalno. Ker ji to nikakor ni uspelo, je poklicala ključavničarja, ki pa ji je pojasnil, da je treba ključavnico razbiti. Vsa obupana se je zatekla k sv. Antonu s prošnjo in obljubo, da bo, če ji ne bo treba razbiti

ključavnice, za uboge darovala kruh. Iz njenega kasnejšega pripovedovanja je videti, da jo je sv. Anton res uslišal. Tako se je njegovo češčenje širilo, najprej med njenimi prijateljicami, kasneje pa tudi med drugimi ljudmi. V stiskah so se ženske priporočale svetniku z obljubo, da bodo v zahvalo dale kruh ubogim. Tako so se odločile, da blizu prodajalne postavijo kip sv. Antona, zraven pa skrinjico. Kot je pripovedovala prodajalka Alojzija, je ta kraj začelo obiskovati vedno več ljudi.

Antonu so se priporočali mornarji za srečno vrnitev; matere so prosile za bolne otroke ali da bi se otroci v šoli dobro učili; nekateri so prosili za sprebrnjenje bolnikov, ki niso želeli prejeti zakramentov. Denar za uboge so darovali, ko so bili uslišani. Tako se je nabralo veliko denarja, za katerega so vedno kupili bel kruh za uboge ljudi. Ženske so naredile celo popis revežev, ki so jim ga delile. Te družine so se potem pobožno in hvaležno zahvaljevale Antonu. »In prav ta molitev v zahvalo za vse dobrotnike je tista, ki dela naše delo tako veliko,« je rada pripovedovala hvaležna Alojzija. Ta dobrotelnost se je kot blisk razširila tudi po drugih francoskih mestih in različnih deželah in prišla tudi v naše kraje.

Ali sv. Anton potrebuje ta denar? Nikakor ne. Ko prosim sv. Antona za pomoč in mu obljubim dar za uboge, imam človeško gledano korist jaz, ki sem uslišan, in ubogi, ki je zaradi moje zaobljube nekaj dobil. Sv. Anton je torej le posrednik – uči me dobrotelnosti, ki jo poplača z velikimi milostmi.

Če v življenju nikoli ali le redko doživimo božje čudežne posege je to zato, ker je naša vera zbledela in čudežev več ne pričakujemo. Da se v mojem življenju zgodi čudež, je dovolj biti globoko prepričan, da je to, kar se je zgodilo, naredil Bog, da je bil to neposredni božji poseg v moje dobro. In če se to zgodi po priprošnji na primer sv. Antona Padovanskega, sem lahko samo hvaležen, da ga je Bog pred več kot osemsto leti poslal med nas in nam tudi v današnjem tehnično razvitem svetu še vedno poklanja čudeže.

Sv. Anton ni avtomat, v katerega vržem stotin in dobim, kar si želim. Izkazati mu moram dobroto, ljubezen, mir, spoštovanje, iskrenost, plemenitost – le tako bo moj stotin kruh za dušo in telo.

Naj zaključim z molitvijo:

O Bog, dobri in usmiljeni Oče! Med svojim ljudstvom si izbral sv. Antona Padovanskega za oznanjevalca evangelija in pričevalca miru. Prisluhni naši molitvi, s katero se Ti priporočamo po svetnikovi priprošnji. Blagoslovi naše družine, pomagaj jim rasti v veri, ohrani jih v edinosti, miru in potrpežljivosti. Blagoslavljaljaj naše otroke! Varuj našo mladino! Pridi na pomoč vsem preskušanim v bolezni, trpljenju in osamljenosti. Podpiraj nas v prenašanju vsakodnevnih težav. Podari nam svojo ljubezen! Po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

p. Simon Peter Berlec

IZPOD TRIGLAVA

Tone Gorjup

TI POZNAŠ MLADO SRCE

V soboto, 27. maja 2023, se spominjamo 100. obletnice rojstva blaženega Alojzija Grozdeta. Večer pred tem je na programu romanje slovenskih mladih h Grozdetu – njihovemu zavetniku, ki ga organizira Katoliška mladina pod geslom »Ti poznaš mlado srce«. Na programu je peš romanje z Mirne ali Čateža, procesija z baklami, slovesne

večernice, pričevanja, slavljeni koncert, ogled filma o blaženem Alojziju, osebna molitev pri relikvijah mučenca ... V soboto, na obletnico rojstva, sledi dopoldanska sveta maša slovenskih škofov in vernikov oziroma romarjev, ki se bodo pridružili mladim. Igralec v dokumentarnem filmu o Grozdetu »Srce se ne boji« Alex Centa je pred jubilejem pripovedoval, kako se je skušal čimbolj vživeti v mladega Lojzeta, razumeti kaj in zakaj je pisal, kakšne lastnosti je imel, kako je njegov odnos do Boga vplival na vsakdanje življenje ... Kot vsak človek je imel tudi on dobre in slabe lastnosti. Bil pa je predan ljubezni do domovine in

Boga. Prav to je Alexa najbolj prevzelo: njegova strast do domovine, do Boga. Čutil je Božjo bližino, zato ga ni bilo strah, kaj se bo zgodilo. V tem in še marsičem lahko danes navdihuje mlade.

INTERPELACIJA

V državnem zboru je leto dni po parlamentarnih volitvah potekala razprava o interpelaciji vlade Roberta Goloba, ki jo je vložila SDS zaradi ukinitve urada za demografijo in muzeja slovenske osamosvojitve. Vladi so očitali tudi opustitev dolžnega ravnanja na področju zdravstva in preprečevanja nezakonitih migracij. Predsednik SDS Janez Janša je med drugim dejal, da je bilo na začetku njenega mandata slišati velike besede o reformah, po skoraj enem letu pa je od vseh teh reform na mizi ostala zgolj reforma časovnic. Golob je v odgovoru očitke zavrnil, interpelacijo pa označil za priložnost, da bodo lahko predstavili resnico o delu vlade. Sledila je dolga razprava, med katero so v koalicijskih poslanskih skupinah trdili, da je vlada uspešna in vredna zaupanja, v opozicijskih poslanskih skupinah pa so kritični do njenega dela. Janša je po razpravi ocenil, da se je v njej pokazalo, da premier govori eno, ministri pa nekaj drugega. Zato upa, da je vlado in koalicijsko razpravo povezala in ji nastavila ogledalo ter jo streznila. Golob pa je naslednji dan po svetu svoje stranke dejal, da ne bodo več dajali obljub, ampak trdo delali in javnost seznanili z rezultati.

PROTESTNI SHOD UPOKOJENCEV

Ljudska pobuda Glas upokojencev in Inštitut 1. oktober sta 3. maja 2023 na Trgu republike v Ljubljani pripravila že četrti shod upokojencev. Na njem se je zbralo po oceni organizatorjev več kot štiriinštirideset tisoč upokojencev in drugih ljudi iz vse Slovenije. Tako kot na shodih februarja, marca in aprila so znova zahtevali dvig pokojnin. Zakaj protesti upokojencev? Tako kot vsi prebivalci Slovenije tudi upokojenci občutijo močno povišanje cen hrane, stanovanjskih stroškov, energije in zdravstva v zadnjem letu. Pokojnine so se skladno z zakonom v začetku leta uskladile za dobrih pet odstotkov, a inflacija je bila 10 odstotna. Pokojnine se usklajujejo za nazaj in že vrsto let izgubljajo realno vrednost, zato se kupna moč upokojencev manjša, še posebej, ker imamo dvomestno inflacijo. Upokojenske organizacije, vlada in odgovorni za pokojninsko blagajno se niso mogli dogovoriti kako in kaj s pokojninami. Tudi pokojninske reforme, ki jo obljublajo že vrsto let, ni. Zato so se nezadovoljni upokojenci pod vodstvom nekdanjega tržiškega župana Pavla Ruparja odpravili na ulice. Po drugem protestnem shodu je predsednica države Nataša Pirc Musar zadnje dni marca pripravila posvet o ukrepih za izboljšanje položaja upokojencev. Takrat je dejala, da bodo njena vrata vedno odprta vsem, ki se ukvarjajo s tem področjem, imajo argumente in se s tem ukvarjajo več kot dva meseca. S tem je namignila na Ruparja in protestnike. Zato so se slednji na majskem shodu odpravili tudi do predsedniške in vladne palače;

vladi so očitali aroganten odnos do upokojencev ter jo pozvali k odstopu. Pavel Senegačnik in Rupar sta na shodu ob sodila zakon o evtanaziji oziroma zakon o pomoči pri prostovoljnem končanju življenja. Tega je pomagala pripraviti tudi svetovalka predsednice države Nataše Pirc Musar, nekdanja predsednica društva Srebrna nit Biserka Marolt Meden. Rupar je zahteval, da se poslovi iz urada predsednice. Shod je zaznamovalo tudi zbiranje podpisov za predlog zakona o izrednem zvišanju pokojnin. Civilna iniciativa Glas upokojencev je predstavila tudi nov predlog zakona o popolni odpravi dopolnilnega zdravstvenega zavarovanja. Vlada je namreč pred tem napovedala, da je to zavarovanje poslej obvezno za vse ter da bo šel denar v državno zdravstveno blagajno in ne več zavarovalnicam. Leva politika, ki je več let govorila, da bo to zavarovanje odpravila, ga je zdaj podržavila.

PROTEST KMETOV

Poleg upokojencev so šli spomladi na ulice tudi kmetje. Opozorilni protest je bil 24. marca v Ljubljani in dvajsetih drugih krajih po Sloveniji. Razlog so nerazumne okoljske zahteve do kmetov, napoved novih davkov, cenovna neskladja in težave z zvermi. Ob tem so vladi predstavili osem zahtev za ure-

ditev omenjenih vprašanj. Po protestu so stekla pogajanja, a ker vlada ni ponudila rešitev, je prišlo konec aprila do velikega protesta kmetov v Ljubljani. V središču mesta se je zbralo več kot tisoč kmetov s traktorji, nekaj kolon je policija zadržala na vpadnicah. Z avtobusi in vlaki je v mesto prišlo še na tisoče drugih kmetov z zastavami in transparenti. Predsednik Zadružne zveze Borut Florjančič se je na shodu vprašal: »Zakaj protest? Ker slovenski uradniki z nepreglednim in s samovoljnim odločanjem in slepim prikimavanjem zahtevam iz bruseljskih pisarn slovenskemu kmetu jemljejo njegovo mesto, njegovi družini prihodnost, slovenski naravi skrbnika, slovenskemu državljanu pa domačo hrano.« Klemen Matk, ki ima kmetijo v Logarski dolini, pa je povedal: »Ljudje, ki so na odločevalskih mestih, nimajo realnih predstav. Zakonodajajo pripravljajo fanatični zanesenjaki, ki s pomočjo medijev in skritih financierjev dobivajo moč in vpliv. Ljudem na podeželju odrekajo možnosti delovanja pod pretvezo varovanja okolja. Pripravljajo omejitve za kmetovanje, delo v gozdovih, dvigujejo davke, tržijo okoljske bonuse in se deklarirajo kot glavni skrbniki vseh teh ekosistemov brez ene realne delovne ure.« Na Ljubljanskem barju in Planinskem polju naj bi zaradi varovanja metulja in ene od ptic veljala prepoved paše, gnojenja, kositi pa bi lahko začeli šele po 1. avgustu. Zato so kmetje prejšnjim zahtevam dodali še dve novi: umik predlaganega zakona o zaščiti živali in uredbe programa upravljanja območij Natura 2000, ki je v usklajevanju, in njeno oblikovanje na novo. To sta pogoja, da se pogajanja o osnovnih zahtevah lahko začnejo.

VOLKOVI IN MEDVEDI V SLOVENIJI

Ob osamosvojitvi smo imeli približno 300 medvedov in en trop volkov. Število medvedov se je od zadnjega merjenja povečalo na precej več kot 1000, obenem imamo dvanajst tropov volkov. Medved in volk pa ne povzročata težav zgolj kmetovalcem, temveč sta moteč dejavnik za vse prebivalce. Na kmetijski zbornici ugotavljajo, da medvedi v naselja prihajajo vse pogosteje, celo podnevi. Sredi aprila je medved napa-

del sprehajalca in ga ugriznil v nogo. Tudi škode zaradi medveda ni malo in je odvisna od razpoložljive hrane v naravi, glede volka pa so opozorili, da so mnogi rejci zaradi stalnih napadov zveri dejavnost že opustili. Volkovi poleg drobnice napadajo tudi konje, govedo in osle. Veliko planin na Gorenjskem je praznih, saj rejci zaradi škod živine ne vodijo več v planine. Zato so v stranki NSi predlagali, naj se izda odločba o odvzemu 230 rjavih medvedov z odstrelom. Tako bi se preprečila škoda na kmetijskih površinah in pridelkih in zagotovila boljša varnost ljudi. Odločbo je izdal minister za naravne vire Uroš Brežan. A proti odstrelu zveri so ostro protestirali v nekaterih nevladnih organizacijah. Predsednik vlade Robert

Golob je zato ministra pozval, naj zamrzne vse odločbe o odstrelu zveri. Slednji se mu je uprl in Golob je popustil. V začetku maja so o tej problematiki govorili tudi v državnem zboru in od vlade zahtevali, naj pripravi izhodišča za široko javno razpravo o vprašanju upravljanja populacij velikih zveri.

DRAGA ELEKTRIČNA ENERGIJA

Na Hrvaškem je bila električna energija po kilovatni uri za gospodinjstva v zadnjih mesecih za štirikrat cenejša kot v Sloveniji. Na drago elektriko opozarjajo tudi podjetniki. Direktor podjetja Duol Dušan Olaj je v začetku maja opozoril, da so se cene za gospodarski odjem od druge polovice 2019 do enakega obdobja 2022 (gre za čas hitre rasti cen emisijskih kuponov in cen zemeljskega plina) v Nemčiji povečale za 27 odstotkov, v Franciji za 31, v povprečju EU za 72 in v Sloveniji za 93 odstotkov. Zato je slovensko gospodarstvo manj konkurenčno, manjša se trg, manjša se proizvodnja. Gospodarske zbornice in delodajalska združenja so ob tem vlado pozvale, naj po zgledu Nemčije zamrzne ceno za megavatno uro električne energije za velike porabnike. »Slovenija nujno potrebuje Nemčiji primerljivo rešitev, in to takoj. Od predsednika vlade pričakujemo, da bo izpolnil obljubo in ukrepal.«

PRAZNIK GASILCEV

Pri Mariji Pomagaj na Brezjah so se prvo soboto v maju na 19. vseslovenskem romanju gasilcev zbrali gasilci in gasilke društev z različnih koncev naše domovine. Kot je v navadi so se

postrojili pri gasilskem domu in v skupinah prišli pred baziliko, kjer je bila sveta maša. Daroval jo je škof Franc Šuštar. Maši je sledil še blagoslov vozil in gasilcev. Gasilsko romanje so ta dan pripravili tudi na Sveti Gori. Tam je maševal škof Jurij Bizjak. Nadškof Stanislav Zore je že na god sv. Florjana, 4. maja, ko je maševal v Lahovčah, spomnil, da se pod varstvo in priprošnjo sv. Florjana zatekajo gasilci, ki so nedvomno naša najštevilnejša, najbolje organizirana in najbolj potrebna nevladna organizacija. Ob tem dnevu jim je čestital in se jim zahvalil, saj so nepogrešljivi pri vseh nepredvidenih nesre-

čaj, ki nas doletijo: požarih, poplavih, snegolomu, žledu, pa tudi pri nesrečah na cestah. Predsednik Gasilske zveze Slovenije Janko Cerkvenik je ob prazniku zavetnika povedal, da je pri nas približno 165.000 gasilk in gasilcev. Vesel je, da se jim vsako leto pridruži od 2.000 do 2.500 mladih.

SIMPOZIJ O ŠKOFU RAVNIKARJU

V Ljubljani in v Trstu je v drugi polovici aprila potekal mednarodni znanstveni posvet o tržaško-koprskem škofu Matevžu Ravnikarju, ki je bil rojen 1776 na Vačah, umrl pa je leta 1845 v Trstu. V prvem delu, ki je potekal na Teološki fakulteti v Ljubljani, so predavatelji osvetlili Ravnikarjev čas, ki je sovpadal s slovenskim narodnim preporodom; njegovo vlogo pri razvoju slovenskega jezika v Cerkvi, šolstvu in kulturi; njegova in Kopitarjeva prizadevanja, da bi na Kranjskem zaživela slovenska ljudska šola, njegovo prevajanje Svetega pisma in skrb za versko literaturo. S temi prizadevanji je škof Matevž Ravnikar, ki je bil prvi ordinarij združene tržaško-koprške škofije, nadaljeval tudi v Trstu. O tem pa so spregovorili v Peterlinovi dvorani.

ROMANJE VIČANOV K SVETIM TREM KRALJEM V KÖLN

Nekatere družine v župniji Ljubljana – Vič in širši okolici že petintrideset let na tretji sveti večer obiskujemo »trije kralji« ter blagoslavljamo njih in njihove domove. P. Marjan Čuden, ki nas vodi, je dolgo želel, da bi skupaj romali v Köln, v katedralo, kjer hranijo reli-

kvije »modrih z Vzhoda«. Na romanju so se trem kraljem pridružile nekatere družine, ki jih obiskujemo, in člani mladinskega pevskega zbora z Viča. Na poti tja smo se ustavili v Dachau, kraju trpljenja in groze, kjer so med drugim trpeli trije slovenski frančiškani. P. Kerubin Tušek je sredi vojne zaradi izčrpanosti umrl in končal v krematoriju. P. Klavdij Okorn in p. Beno Korbič sta preživela strahote taborišča, po osvoboditvi ostala v Münchnu, pozneje odpotovala v ZDA in maja 1951 na prošnjo škofa Rožmana prišla k Slovencem v Avstralijo. V Kölnu nas je pozdravila mogočna gotska katedrala. Sveta maša v eni od kapel, tiha molitev pri relikviariju svetih treh kraljev in na ploščadi pred svetiščem blagoslov kot doma na tretji sveti večer: kraljevska oblačila, pesem, molitev, blagoslov, kadilo in obdarovanje ... Lepo doživetje za nas, za viške romarje in mnoge, ki so se ustavljali, opazovali ter slikali in spraševali. Na poti domov smo se ustavili še na Frankovski sveti gori – Kreuzbergu z romarsko cerkvijo Svetega križa in frančiškanskim samostanom.

JUNAK, ROMAN O RUDOLFU MAISTRU
Spomladi je pri Knjižni založbi Kulturni center Maribor izšel roman o generalu Maistru. Založba je lani pripravila natečaj za novi roman. Prvo nagrado je prejel roman z naslovom *Junak*. Ko so razglasili nagrade, se avtor nekaj časa ni oglasil. Nato so pri založbi presenečeni izvedeli, da je nagrajenec takrat šele štirinajstletni Andraž Babšek iz Medvod, ki zdaj obiskuje deveti razred osnovne šole v Preski. Andraž je pozneje

povedal: »Z generalom Maistrom sem se srečal še kot otrok v predšolskem času. Živel in deloval je v razburljivem obdobju. Njegova osebnost me je pritegnila in tako sem zgodovinskim dejstvom, do katerih sem se dokopal s pomočjo knjig in drugih virov, dodal še nekaj svoje ustvarjalnosti.« Roman na 261 straneh opisuje zgodovinska dejstva in je delno nastal po resničnih dogodkih, ki so se odvijali od pomladi 1918 do jeseni 1919 na Štajerskem in Koroškem. Andraž Babšek, ki obiskuje tudi konservatorij za glasbo in balet, je še dejal: »Med vrednotami mi največ pomeni domoljubje, kar izpričuje tudi ta knjiga. Izpričuje moj osebni pogled na to, kako pomembno je, da smo domoljubni in da cenimo našo državo.«

SLOVENSKI LUČKARJI V LURDU

V Sloveniji že dobrih štirideset let živi gibanje Vera in luč, ki povezuje osebe z motnjo v razvoju, njihove starše in prijatelje. Gibanje se je oblikovalo leta 1971, ko se je v Lurdu zbralo petnajst tisoč romarjev, od tega tri tisoč lučk – oseb s posebnimi potrebami. Marijino romarsko središče pod Pireneji je od takrat poseben kraj, kjer se lučkarji srečujejo. S tem se je začela pisati nova zgodba večje sprejetosti oseb s posebnimi potrebami, saj do takrat zanje niso znali poskrbeti ne v Cerkvi ne v družbi. Minilo je pol stoletja in danes je marsikaj drugače. Za vse to se je zahvalila skupina slovenskih romarjev, ki je med prvomajskimi prazniki obiskala Lurd. Med njimi je bila Lara Jerič iz skupine Vera in luč Škofja Loka, ki je pred lurško votlino prejela zakrament sv.

birme. Birmovalec je bil lučkarski škof Anton Jamnik. Skupino so spremljali narodni duhovni asistent Vere in luči br. Jurij Štravs ter nekateri animatorji in koordinatorji skupin.

EMA KLINEC S SVETOVNIM REKORDOM V POLETIH

Čeprav se sezona smučarskih skokov odmika, je prav, da spomnim na norveški Vikersund, ki bo za vedno ostal v spominu smučarske skakalke Eme Klinec in njenih navijačev. V soboto, 18. marca 2023, je kot prva v zgodovini preletela 200 metrov. Naslednji dan, 19. marca, je zmagala na prvi uradni tekmi smučarskih skakalk na letalnici. V prvi seriji je z 226 metri dosegla svetovni rekord. Obenem je osvojila tudi skupno zmago na norveški turneji Surovi zrak – Raw Air. V seštevku sezone, ki se je končala teden dni pozneje, pa je bila tretja. Slovenski skoki imajo po njeni zaslugi tretjič svetovni rekord. Leta 1961 je Jože Šlibar v Oberstdorfu postavil svetovni rekord s 141 metri, leta 2015 je na Vikersundbakkenu Peter Prevc kot prvi poletel 250 metrov, marca 2023 se jima je s 226 metri kot svetovna rekorderka pridružila še Ema Klinec.

ST. RAPHAEL'S SLOVENIAN MISSION
 p. Darko Žnidaršič OFM
 313 Merrylands Road, PO Box 280
 MERRYLANDS NSW 2160
 Tel.: (02) 9637 7147
 Mobile: 0409 074 760
 Fax: (02) 9682 7692
 Mail: slomission.sydney@gmail.com

DOBRI PASTIR SE NI BAL

Med 3. in 4. velikonočno nedeljo (letos 23. in 30. aprila) obhajamo molitveno osmino za duhovne poklice. Čeprav je v zadnjih letih vedno manj duhovnikov in redovnikov ter redovnic, ne smemo izgubiti upanja, še manj zupanja v našega Dobrega Pastirja. On se ni bal, čeprav je vedel, da ga v Jeruzalemu čaka kruta smrt. Vedel je, da ga tam čaka tudi vstajenje. Tik pred vnebohodom je apostole poslal po svetu, naj vse ljudi naredijo za njegove učence. Torej smo duhovniki predvsem aktivisti, ki naj ljudi zbiramo v Jezusovo šolo. V naših razmerah so ljudje – v prenesenem pomenu »ovce« precej zmedeni. Toliko je »sodobnih učiteljev«, ki ponujajo lagodno življenje, pravih Jezusovih pastirjev pa je čedalje manj. Verjetno je pomanjkanje posledica naše mlačnosti, ko je lepše in lažje slediti populistom, kot zdravi in čisti veri, kjer se je treba potruditi in kaj potrpeti ...

Župnik Jože Pavlakovič,
 Stari trg ob Kolpi

MED NAMI JE BILO ...

Na cvetno nedeljo, 2. 4., smo se zbrali k blagoslovu v cerkvi. Zunaj je močno deževalo in popoldne v Figtreeju prav tako. Opoldne pa se je v Merrylandsu zvedrilo in naši sosede melkiti, ki obhajajo nedeljsko sv. mašo za nami, so se polnoštevilno zbrali k sv. maši, blagoslovu in slovesni procesiji. Na veliki četrtek smo obhajali sv. mašo že ob 5.00 popoldne. Zbralo se nas je 37, skoraj še enkrat toliko kot lani. Ob 7.00 zvečer je lanski novomašnik g. Georges Tadourian vodil »tenebrae« in češčenje križa za melkitsko občestvo, ki je bilo spet polnoštevilno. Njihov duhovnik g.

Paul, g. Georges in jaz smo izmenično brali dvanajst evangelijev o Gospodovem trpljenju, vmes je češčenje križa, ki ga je g. Georges nosil v procesiji.

Na veliki petek smo obhajali obrede ob 3.00 popoldne, pridružil se nam je g. Georges, ki je potem vodil obrede za melkite. Sonja Fisher je okrasila »ječo« in Božji grob, g. Georges je oblikoval Kalvarijo, župljani melkitske župnije sv. Elije pa so zares čudovito okrasili naš oltar in košaro, v katero položijo ikono križanega Jezusa za njegov pogreb, ko ga na veliki petek snamejo s križa. Zvečer sem vodil obrede Gospodovega trpljenja v Wollongongu – Figtreeju, kjer pa se je razbesnela huda nevihta, tik pred obhajilom pa je padala še toča. K obredom se nas je v Figtreeju zbralo samo deset.

Dragica Šiftar je praznovala svoj 85. rojstni dan.

V soboto nas je bilo pri velikonočni vigiliji nekaj manj kot prejšnja leta, več pa pri vstajenjski procesiji na velikonočno nedeljo, pri sveti maši ob 8.00 zjutraj, in v ponedeljek pri praznični sveti maši in pirhovanju. Več nas je bilo tudi na veliko noč opoldne v Figtreeju in zvečer v Canberri. Vsem sodelujočim pri bogoslužjih, bralcem,

Joseph Saaman, Bernardette Moses, p. Darko in Jože Marinč

pevcem, mašnemu pomočniku – akolitu Jožetu, strežnikoma Bernadette in Josephu, Sonji Fisher, nosačema banner Jožetu Lahu in Martinu Kondi, ki je potem tudi orglal pri sveti maši (in že v soboto zvečer pri vigilni maši), iskreni Bog lonaj!

Pirhovanje je prav tako lepo uspelo. Hvala Olgi Konda in Jenny Stariha, ki sta skuhalo kosilo, Mihelci Šušteršič in Olgi Lah, ki sta počistili dvorano in pripravili mize, Sonji Fisher, Andrejki Andrejaš, Jožetu Marinču, Rudiju Korparju, Stanku Kolarju in še drugim imenovanim in neimenovanim.

Pirhovanje

Hvala Vam, rojaki, za molitve, voščila, dobrote in darove!

IMENOVANJE

Msgr. Brian Mascord, škof v Wollongongu, je 6. marca 2023 imenoval p. Darka za člana duhovniškega sveta škofije Wollongong za dobo treh let. V duhovniškem svetu sem predstavnik duhovnikov etničnih skupin v tej škofiji, kakor sta bila pred menoj frančiškana p. John Pickering iz avstralske province Svetega Duha, ki skrbi za španske vernike, in p. Ivo Tadić iz province Bosne Srebrene, ki je voditelj hrvaške cerkve in misijona Marije Kraljice v Figtreeju – Wollongongu. Vsem Vam se priporočam v molitev, da bo naše delo za naša občestva in škofijo obrodilo sad.

SYDNEY – MERRYLANDS – SV. RAFAEL

V letošnjem maju pri šmarnicah spoznavamo Božjo služabnico Magdaleno Gornik (1835–1896) z Gore nad Sodražico. Aleš Pečavar v knjigi *Glas z gore* predstavi zgled Božje služabnice, ki je prvo mistično izkušnjo doživela pri dvanajstih letih. Po srečanju z Božjo materjo Marijo se je odločila, da bo svoje življenje darovala Jezusu. Bolezen in trpljenje je sprejemala izredno potrpežljivo in vdano zaupala v Božjo voljo. Zaupala je, da s tem dopolnjuje Kristusovo trpljenje za odrešenje vsega človeškega rodu. Vabljeni k sv. maši vsak četrtek ob 10.30 in vsako nedeljo ob 9.30 dopoldne.

V mesecu maju obhajamo materinski dan na 6. velikonočno nedeljo, 14. 5., Gospodov vnebohod v nedeljo, 21. 5., in binkoštno nedeljo 28. 5. Prošnji dan bomo obhajali v četrtek, 18. 5., ko pri sv. maši prosimo za blagoslov našega

dela, letine, travnikov, polj, vinogradov, gozdov ... Mnogi se teh prošnjih dni in procesij še živo spominjate od doma, iz domačih župnij ali podružnic. Tukaj v daljnem svetu imamo bolj skromen spomin, toda prošnja k Bogu naj ne bo zato nič manj goreča, »... saj prazno je delo brez žegna z nebes«.

Na binkoštni ponedeljek, praznik Marije, Matere Cerkve, bomo sklenili šmarnice pri sv. maši ob 9.30 dopoldne. V četrtek, 1. 6., pa začenjamo Vrtnice – pobožnost v čast Srcu Jezusovemu.

Nedelja, 11. 6., PRAZNIK SV. REŠNJEGA TELESA IN REŠNJE KRVI:

Po sv. maši bomo imeli v cerkvi evharistično pobožnost in blagoslov z Najsvetejšim na vse štiri strani. »Nebeški blagoslov naj blagoslavlja, varuje ta kraj, našo družino, naš narod in vso našo domovino v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha.« Še posebej prosimo Gospoda, da bi končno prenehala nova epidemija, za mir v svetu, za naše občestvo ... in (ker se stare reči kar naprej ponavljajo) za številne potrebe nas in naših družinskih članov, našega farnega občestva in vsega sveta. »Vse svoje skrbi preložite nanj« (1 Pt 5,6-7). Toliko bolj si to osvojimo nedeljo za nedeljo, da bomo posvečevali vsak Gospodov dan in bo Gospod navzoč med nami in v nas.

Sv. maša za domovino ob dnevu državnosti **bo v nedeljo, 25. 6.**, ob 9.30 dopoldne v Merrylandsu. Nato gremo na proslavo na Slovensko društvo Sydney, kjer bo tudi skupno kosilo. V Klubu Triglav Mounties bo proslava že nedeljo prej, 18. 6.

Četrtek, 29. 6.: praznik sv. Petra in Pavla, prvakov apostolov. Sv. maša bo

ob 10.30 dopoldne. Srečanje molitvene skupine je kot običajno.

WOLLONGONG – FIGTREE – SLOVENSKA CERKEV VSEH SVETIH

Sv. maše so vsako 2. nedeljo v mesecu ob 5.00 popoldne, od aprila do vključno septembra pa ob 4.00 popoldne. Sv. maše bodo: 14. 5., 10. 6., 9. 7., 13. 8., 10. 9. ob 4.00 popoldne.

Letos praznujemo tudi 40-letnico blagoslova naše cerkve v mesecu novembru. Cerkev je blagoslovil škof msgr. William Murray iz Wollongonga na 1. adventno nedeljo, 27. 11. 1983. Obletnico bomo praznovali v nedeljo, 12. 11., ob 5.00 popoldne, ko bo naše žegnanje. Če bo kakšna sprememba, se obvestimo.

CANBERRA – GARRAN – SV. PETER IN PAVEL

Sv. maše so vsako 3. nedeljo v mesecu ob 6.00 zvečer, v maju, juniju, juliju in avgustu pa ob 5.00 popoldne. Še datum: 21. 5., 18. 6., 16. 7., 20. 8. Septembra so sv. maše spet ob 6.00 zvečer.

Danila Pirjevec bo novembra praznovala 100. rojstni dan.

KRALJIČINA DEŽELA – QUEENSLAND

Naša velikonočna sv. maša je v nedeljo, 7. 5., ob 11.00 dopoldne v dvorani

Rotary kluba, Ashmore, QLD (bivša Lipa). Naslednjič se bomo zbrali prvo nedeljo v mesecu avgustu.

Romanje v Marian Valley ob 14. obletnici kapelice Marije Pomagaj bo 9. 9. 2023. Sv. maša je ob 11.00 dopoldne.

POROKA

ALEKSANDER URBAS in RACHEL JANE KEYS. Priči sta bili Oskar Urbas in Liam Keys. Lowe Family Wine Co. Chapel, Mudgee, NSW (škofija Bathurst), 11. 3. 2023. Čestitamo!

SV. KRST

ELI – ELIJAH WILLIAM WHEATER, rojen 15. 12. 2017. Oče Andrew Wheeler, mati Amy, rojena Ostrič. Botra sta bila Suzie Matuš in Tim Ostrič. Merrylands – Sv. Rafael, 5. 3. 2023.

MAISEY MILA SAUNDERS, rojena 29. 7. 2022. Oče Justin Saunders, mati Amanda, rojena Lowe. Botra sta bila Kylie in Adam Leach. Merrylands – Sv. Rafael, 29. 4. 2023.

NAŠI POKOJNI

JOŽEF JOHN TEŽAK in ANDREJA TEŽAK: Jože Težak je umrl že 1. 3. 2020 v Blakeney Lodgu, Tumut, NSW. Rodil se je 24. 3. 1924 v Metliki. Družina je bila med drugo svetovno vojno

internirana v italijansko taborišče. Po kapitulaciji Italije 1943 se je pridružil partizanom, po vojni pa je bil še tri leta vojak v jugoslovanski vojski. Leta 1949 je emigriral v Avstrijo, konec istega leta prispel v Avstralijo, v Melbourne, in dobil delo v Snowy Mountains. Ženo Andrejo je spoznal še doma v Sloveniji. Ko je prišla za njim v Avstralijo, sta se leta 1957 poročila in se naselila v Tumutu v južnem NSW.

Andreja Težak je bila rojena 23. 11. 1933 v Škofji Loki, umrla je v Tumutu, NSW, 11. 11. 2022. Jožef in Andreja zapuščata svoje najdražje, otroke Martino, Brigito in Andrejo, zeta Roberta in Stephena, vnuke ter pravnukinji. K pogrebni obred za pokojnega Jožefa so se zbrali v župnijski cerkvi Marije Brezmadežne v Tumutu (nadškofija Canberra – Goulburn) 6. 3. 2020. Pogrebni obred za ženo Andrejo je vodil Fr. Namora v isti cerkvi v Tumutu v petek, 18. 11. 2022. Jožef in Andreja počivata na pokopališču Tumut Lawn Cemetery.

JANEZ ŠINK je umrl v Figtreeju v petek, 3. 2. 2023. Rodil se je 21. 8. 1931 v Poljanah nad Škofjo Loko. Janez je redno prihajal v Klub Planica Wollongong in k našim sv. mašam v cerkev vseh svetih, le zadnje mesece ni mogel zaradi bolezni. Zapušča sina Romana z ženo Maree, sina Daniela z ženo Jackie, hčer Elizabeth z možem Bradom, hčeri Ivanka in Moniko, enajst vnukov in enega pravnuka. Žena Renata je že pokojna. K pogrebni obred so se zbrali v ponedeljek, 13. 2. 2023, v kapeli Hansen & Cole Funerals, Northcliffe, Kembla Grange, NSW. Pokopan je bil v ožjem družinskem krogu.

KRISTINA FRANKIN je umrla na pepelnično sredo zvečer, 22. 2. 2023, doma v Lidcombu. Rodila se je 3. 12. 1938 v Lokovici pri Šoštanju kot najstarejša od petih otrok (tri sestre, dva brata). Oče je padel med drugo svetovno vojno in mama Efka je sama skrbela za otroke.

Kristina je delala doma kot medicinska sestra – negovalka. V Avstralijo je prišla leta 1968 in se poročila s Francem Frankinom z Velike Doline na Dolenjskem. V Avstraliji se je posvečala družini, redno prihajala z vlakom k sv. mašam v Merrylands, ponavadi k nedeljski maši ob sobotah zvečer. Preden smo odprli cerkev je posedela, počakala, poklepetala. Zadnja leta je bolehal. V boleznih je prejela zakramente. Kristina zapušča hčere Eriko, Bernardko, Sonjo in sina Roberta, v Sloveniji pa sestro Silvo in njeno družino. Mož Franc je umrl leta 1993. Pogrebno sv. mašo smo obhajali v četrtek popoldne, 2. 3. 2023, v naši cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu. Kristina in Franc počivata na slovenskem pokopališču sv. Rafaela v Rookwoodu.

IVANKA ŠIMEC, rojena RAJK, je nepričakovano umrla v nedeljo, 19. 2. 2023, na svojem domu na North Bondiju pri Sydneyju. Luč sveta je zagledala 6. 8. 1934 v številni Rajkovi družini (14 otrok) v Bojanji vasi pri Metliki, župnija Radovica. Z možem Antonom sta se spoznala leta 1961 v Parizu in si dopisovala še potem, ko je Toni dobil delo v Avstraliji. Ivanka je šla za njim in sama potovala z ladjo tri mesece. Znala ni niti besedice angleščine, vendar je bila zelo iznajdljiva. Na ladji je spoznala družino, ki je potovala v Avstralijo. Zaradi njenega toplega značaja so jo

otroci vzljubili in postala je njihova varuška. Tako je zaslužila prvih nekaj dolarjev. V Sydneyju je 23 let delala na The Double Bay Bridge Centru. Bila je odlična, spretna gostinka, ki je stregla tudi znamenitim Sydneyjčanom. Še veliko več spominov nanjo pa imajo njeni najdražji. Žena, mama, »teta Ivanka«, kakor so jo klicali, je imela resnično veliko srce za brate in sestre, družinske člane in prijatelje. Bila je pobožna, elegantna, urejena, rada je kuhala, pela, plesala, tudi recitirala pesmi, zlasti Prešernove *Poezije*, imela je številne talente. Znana je bila po svojih legendarnih tortah – pekla jih je za najbolj znane restavracije, gostinske lokale in klube v Double Bayu in okolici, prav tako pa smo jih bili veseli v našem Merrylandsu. Zelo rada je obdelovala domači vrt in prav na vrtu je tudi za vedno zaspala. Nekaj dni pred smrtjo je še obiskala sestro Barico v Wollongongu.

Ivanka zapušča moža Tonija, otroke Maria, Sonjo, Andreja, Richarda in Marka, sestro Barico in brata Francija in njuni družini v Avstraliji, ter brate in sestre in njihove družine v Sloveniji. Brat Lojze je duhovnik. Pogrebno sv. mašo smo obhajali v cerkvi sv. Marije Magdalene v Rose Bayju v sredo, 8. 3. 2023. Sv. mašo je vodil domači župnik Christopher Slattery, p. Darko sem somaševal. Nato je bila pokojnica upepeljena. V petek, 17. 3., smo se zbrali k pogrebnemu sv. maši v našem Merrylandsu, kamor so pripeljali žaro pokojne Ivanke. V slovo so ji spregovorili Mateja Slobodnik, Danica Petrič in sestra pokojne Ivanke Barica Brodnik. Ivanka bo pokopana na Radovici v Sloveniji.

DUŠAN MARKOČIČ je umrl na pepelnično sredo, 22. 2. 2023, v bolnišnici Port Kembla. Rodil se je 4. 7. 1960 v Wollongongu staršema Antonu in Zorki, odraščal v Unanderri in si tam tudi sam ustvaril družino in dom. Obiskoval je St Pius Primary School in Edmund Rice College High School, se izučil za strugarja in 24 let delal na BHP, od leta 2005 do upokojitve pa na Australian Taxation Office. Že kot šolar je igral kitaro in harmoniko, nastopal v ansamblu. Skoraj do zadnjega odhoda v bolnišnico ni minil dan brez glasbenega instrumenta. Dvanajstega februarja 1983 sta se s Sonio Legiša poročila v kapeli Villa Maria v Wollongongu; poročil ju je p. Ciril.

Dušan je poleg svojega dela vedno našel čas za družino, ženo, otroke in vnuka. Rad je potoval v Slovenijo, po Evropi in drugod. Vedno je bil povezan s svojimi sorodniki v Sloveniji. Bil je tudi navdušen športnik, motorist, nekaj let nadzornik (manager) nogometnih ekip Unanderra Hearts Soccer Teams, kjer sta igrala sinova Daniel in Nathan, in tudi navdušen ribič. Še lani je na skrajnem severu Queenslanda, kamor so redno odhajali na dopust, ujel metrsko špansko skušo (spanish mackerel). Dušan zapušča ženo Sonio, sina Daniela s partnerico Vesno, sina Nathana, hčer Alison z možem Joshem, vnuke Liama, Sama in Tommyja ter še enega vnuka, ki je na poti, mamo Zorko, ter sestro Tanio in njeno družino. Oče Anton je umrl leta 2021. Družina je priljubljena v našem slovenskem občestvu v Figtreeju in vsi ga bomo zelo pogrešali. Pogrebno sv. mašo so obhajali v župnijski cerkvi Marijinega brezmadežnega spočetja v

Unanderri, NSW, v ponedeljek, 6. 3. 2022. Dušan počiva na pokopališču Lakeside – Kanahooka.

FRANC ŽABKAR je umrl v soboto, 4. 3. 2023 dopoldne v domu starejših Warrigal Mt. Terry, Albion Park, NSW. Rodil se je na Straži pri Raki 20. 7. 1931. Leta 1956 sta se poročila z domačinko Ivanko Škoda in se naselila v Barrack Heightsu. Franc je do upokojitve delal v železarni v Wollongongu. Potrpežljivo je prenašal dolgotrajno bolezen. Zapušča ženo Ivanko, sinova Branka in Stanka ter vnukinjo Rebecca. Hči Sonja in sin Marko sta že pokojna. Pogrebno sv. mašo smo obhajali v naši cerkvi vseh svetih v Figtreeju v torek, 14. 3. 2023. Franc počiva na pokopališču Lakeside – Kanahooka.

MARJETA – GRETA PLATOVNJAK, rojena VILER, je umrla v torek, 7. 3. 2023, v domu starejših Glenmore Park Care Community. Rodila se je v Trzinu 13. 7. 1940. V Ljubljani sta se poročila s Pavlom Platovnjakom. Družina je v Avstralijo prišla 20. 1. 1968. Najprej so živeli v Sydneyju, nato so si ustvarili dom v Penrithu. Greta je dolgo bolehal in je zadnje mesece bivala v Glenmore Parku. V boleznih je prejela zakramente. Zapušča moža Pavla, hčer Suzano, sinova Darka in Johnyja, vnuke Bradleyja, Jondwyerja, Justine, Simone, v Sloveniji pa sestre Štefko, Tončko in Dano in njihove družine. Pogrebno sv. mašo smo obhajali v naši cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu v torek, 21. 3. 2023, in jo pospremili na pokopališče Kingswood pri Penrithu.

POLOVINKE

Katarina Mahnič

Jesenska melanholija »down under« (19)

Prvič pišem Polovinke v Avstraliji. Pisati sem jih začela pred štirimi leti, ravno po enem od mojih obiskov tukaj. Dolgo me ni bilo, pa sem se takrat odločila, da bom vsaj vsaki dve leti obiskala svojo drugo domovino. Ker sem jo v času, ko je nisem videla, res močno pogrešala. Čutim jo kot svojo, čeprav sem v njej preživela le sedem let. Ampak zlezla mi je pod kožo; njena narava me vsakič gane in navduši bolj, kot me je kdaj slovenska. Potem je prišel covid, pa različne težave doma, predvsem z zdravjem mojih ljubljenih, ki jih ponavadi postavim na prvo mesto. In minila so štiri leta namesto dveh. Zdaj pa se je vse nekako sestavilo, ali pa sem bila že tako utrujena od vsega, da nisem več razmišljala o sebičnosti in žrtvovanju, ampak sem preprosto šla. Ko sem v popolni stiski, ko me življenje grabi za vrat, ko je vsega preveč in so odločitve grozne ... takrat nujno rabim novo dozo Avstralije.

Nabiralnik krava

Ne vem, kako bi v tole pisanje stlačila šest tednov, ko sem bila po neznansko dolgem času spet jaz. Spet sama svoja, na svojih poteh, s svojimi mislimi in dejanji. Zavestno sem skušala odpisati vse, kar sem pustila doma, se spočiti, spet prepoznati in vzljubiti tiste lastnosti, ki sem jih imela pri sebi najraje, a se mi je zdelo, da sem jih izgubila – radoživost, zvedavost, energijo in pozitivni nemir, in, kakor se čudno sliši, globoko v sebi najti mir. Se pomiriti s svojim življenjem, pa če se včasih zdi še tako revno, brezizhodno, naporno in nesmiselno. Že takoj naslednji dan se iz svojega »baznega tabora« v Baraga House v Kewju zapodim po starih sledih. Mimo Jonove osnovne šole, mimo najinega nekdanjega doma na Derby Streetu 69, mimo milkbara, ki to že davno ni več, skozi park,

kjer prav tako ni več moje telefonske govornice, ki mi je zvesto služila v času, ko nisva imela stacionarnega telefona in so bili mobilni skoraj še znanstvena fantastika. Zgodovina nas oblikuje, tudi naša lastna. Naprej do Yarre, do tiste vrvi nad reko, na kateri se je pred več kot dvajsetimi leti zagugal celo naš atek, preden sem svojo družino, ki me je prišla obiskat iz Slovenije, peljala na letališče. Tedni v Avstraliji so ga sprostili, nič ga ni, garača, skrbelo, da bi moral vsak dan

kaj narediti, napisati (pri osemdesetih!) Prvič je čisto brez slabe vesti preprosto užival, se čudil in se za vsakim ovinkom pustil presenetiti. Avstralija je zdravilno vplivala tudi nanj. Nad reko je še vedno zleknjen moj evkaliptus, stari tolažnik, h kateremu sem se zatekala, kadar sem bila v stiski, in ni bilo človeka, ki bi se mu lahko potožila. Začne deževati in vonjave, tako tipično avstralske, ostre in očiščujoče, mi napolnijo pljuča. Ušesa pa zvoki, ki so mi tudi manjkali, ubrana kakofonija različnih ptičjih glasov – simfonikov avstralskega buša. »Zdravljenje« se začne.

Nadaljujem ga na različnih koncih. V Torquayju je obala, ki je ne bi zamenjala za nobeno od čudovitih queenslandskih. Tako imenovana Surf Coast je zame Dog Coast – nikjer na svetu po mojem ne moreš videti toliko srečnih psov kot na tej pasji plaži. Svobodno letajo za žogicami, lovijo drug drugega in se igrajo ter se vsake toliko pridejo podobrikat lastniku ali mimoidočemu. Zapodijo se v valove, da preženejo kakšnega galeba, ali pa kar tako, iz čistega užitka. Nekateri tečejo daleč daleč, da celo malo zaplavajo. Najbrž pogled na množico raznovrstnih malih in velikih psov (sem jih kdaj naštel tudi čez 40 naenkrat) ne razveseli vsakega, mene pa naredi mirno in zadovoljno. Lahko bi samo sedela na mivki in se veselila njihovega popolnega uživanja življenja. Kako preprosto je pravzaprav biti srečen – prepustiti se trenutku in se spustiti z vajeti. Psi vedo, ljudje smo pozabili.

Še eni nabiralniki, Yandoit Hills

Pes in njegov gospodar na silosu

V Castlemainu me na železniški postaji pričakata nemška prijatelja, prav tista, ki sta naju z Branetom oktobra obiskala v Sloveniji. Odpeljemo se na deželo, na njuno ogromno posestvo v Yandoit Hillsu, kjer živita v več kot sto let stari kamniti hiši, ki sta ji ohranila ime njenega italijanskega stvaritelja: Bergamo House. Dobim svoj mali bungalov, okoli katarega se pasejo kenguruji, zjutraj me zbudi smeh kukabar, v sobo mi neko jutro prileti drobcena ptica ... Taka moja sanjska hiška je to, z leseno verando in gugalnikom. Kot v tisti popularni avstralski pesmi iz leta 1974 *Give me a home among the gumtrees* s posrečenim besedilom, v kateri so »a clothes line out the back, verandah out the front and an old rocking chair«. Vsako jasno noč gledam v nebo in se spogledujem z Južnim

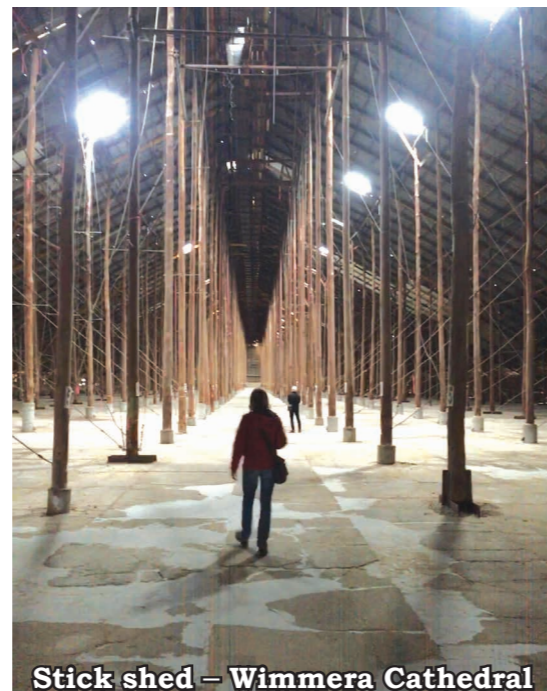

Eden od poslikanih silosov

Če se slučajno zbudim okrog četrte ure zjutraj, grem ven preverit še to njegovo »verzijo«. Sama sem prekopicavanje Južnega križa odkrila samo zaradi naslova knjige avstralskega pisatelja D'Arcyja Nilanda: *Call me when the Cross turns over*. Tako romantično je zvenel, sploh ko sem ugotovila, da gre za ozvezdje, ne za pravi križ. Na podeželju je res še tista prava Avstralija, prostrana in dišeča, s polnimi pašniki ovc in kengurujev, z odštekanimi nabiralniki na koncu dovozov, z raznovrstno kramo okoli hiš, zarjavelimi vetrnicami na poljih in skrivnostno srhljivimi nočnimi zvoki. Zdi se mi, kot bi tukaj stvari ostale zamrznjene v času; še lahko podoživim samotno življenje prvih belih priseljencev, še se mi zdi, da slišim hrzanje njihovih konj, medtem ko je Melbourne po številu prebivalcev ravnokar prehitel Sydney in so ulice v centru skoraj tako polne kot tiste v Pekingu.

Med mojimi ljubimi ponovitvami si vedno zabeležim tudi kaj novega za ogled. Pred odhodom v Avstralijo sem čisto po naključju naletela na Silo Trail na območju Wimmera Mallee v zahodni Viktoriji, samo par sto kilometrov od Castlemaina. V tej prazni pokrajini – žitarici Viktorije, kjer te obkrožajo samo žitna polja in obzorje, za katerim kar naprej pričakuješ morje, so prebivalci nekoč bogatih, danes pa propadajočih krajev, pred nekaj leti zavohali možnost, da pritegnejo turiste. Različnim umetnikom so v poslikavo prepustili ogromne, tudi 30 metrov visoke silose, na katere so upodobili predvsem por-

križem (Southern Cross). Čudi me, da še vedno srečam ljudi, ki mi ob tem početju rečejo, »daj, pokaži nam ga vendar«, pa so večino svojega življenja preživeli v Avstraliji. Sploh pa jih večina debelo gleda, ko jim povem, da se proti jutru obrne okrog, se praktično postavi na glavo.

Stick shed – Wimmera Cathedral

trete lokalnih prebivalcev, pa tudi način njihovega življenja. Nastala je veličastna galerija na prostem, ki se razteza po vsem območju. Silosi vstajajo pred tabo kot mogočni prividi in slikarije na njih jemljejo sapo. Nikakor si ne morem predstavljati, kako je mogoče naslikati tako velikanske podobe. Sprehodimo se po slavnem jezeru Lake Tyrell, kjer so nekoč pridobivali sol; zdi se nam, kot da hodimo po rožnatem ledu. Na naši poti je tudi Murtoa Stick Shed, s pločevino pokrita lopa za žito, ki so jo iz 560 lesenih drogov zgradili takoj po vojni, leta 1946. Danes je zaščitena kulturna dediščina in turistična znamenitost. Dolga je za pet olimpijskih bazenov (270 m), široka 60 metrov in 19 metrov visoka. Njena notranjost je izjemna; svetloba, ki prodira vanjo skozi reže in luknje v pločevinasti strehi, daje vtis veličastne gotske katedrale ali velikega gozda. Kasneje preberemo, da jo res imenujejo wimmerska katedrala. In obiščemo jo ravno na veliko noč.

Še eno nepozabno popotovanje, tokrat v Lightning Ridge. Dobrih 2.400 kilometrov v obe smeri. Še ena ponovitev – s sinom Jonom sva bila na tej poti z avtobusom pred kakšnimi petindvajsetimi leti. Z osebnim avtomobilom sva se je tokrat lotila s patrom Simonom Petrom.

Prodiranje v notranjost kontinenta je meni v Avstraliji nekaj najljubšega. Ko se pokrajina izprazni vse navlake in ostanejo samo še obzorje in oblaki. Takšnega neba ne najdeš nikjer na svetu, tudi takšne neusmiljeno ostre svetlobe ne. V mislih se igram prve raziskovalce, skušam se vživeti vanje – kako zelo pogumni (ali pa nori) so bili, ko so se podali v to neskončnost, ne da bi vedeli, ali bodo sploh

»Grad« v Lightning Ridgu

Opozorilne table v Lightning Ridgu

kam prišli, sploh kaj odkrili. Se sploh kdaj vrnili. Enoličnost pokrajine popestri na stotine krav, ki jih moderni gonjač (drover) kar z džipom zganja nekam drugam. Vsenaokrog so, tudi polna cesta jih je, počasi opletajo okoli avta in pred njim, da je treba vožnjo prilagoditi njihovem ritmu; priredijo nama pravi kravji safari. Zahajajoče sonce medtem spreminja oblake in svetlobo, kot bi se v ogromnem gledališču na prostem nekdo igral z reflektor-

Hiša iz pločevink

ji. Opalna polja Lightning Ridga so še vedno tako »odštekana«, kot se jih spominjam, čeprav na njih ne živi več toliko posebnežev in čudakov kot prej. Ljudi, ki so se v iskanju sreče prilagodili težkim, skorajda puščavskim razmeram, in razvili prav poseben življenjski slog. Ki je po pripovedovanju mnogih zelo nalezljiv in te okuži za vedno. Razpadajoče bivalne prikolice, po drevesih odslužena avtomobilska vrata namesto informativnih tabel, »grad«, »astronomski observatorij«, hiša iz pločevink in steklenic ... Pokopališče z belimi lesenimi križi, ker večina tukaj nima nikogar, ko pride njegov čas. In topli vrelec, odprt dan in noč, v katerem se namakajo domačini in turisti in je nekakšna zbirna točka ter poudari vso pisano raznolikost in obenem povezanost prebivalcev Lightning Ridga.

Ampak vedno znova odkrivam, da vsako potovanje vendarle najbolj naredijo ljudje. Saj kaj bi bili tokrat Baraga House, potovanje v avstralsko notranjost in še marsikakšno drugo doživetje brez Simona Petra, kaj plaža v Torquayju in Geelong brez Zorke Černjak in najinih pogovorov o življenju in umetnosti, kaj Lightning Ridge brez Cilke Žagar in vseh njenih zgodb. Kakšno bi bilo plavanje na obali Moololaba na Sunshine Coastu brez Danijele Hliš, moje skoraj druge mame, ali potepanje med poslikanimi silosi brez Christine in Gerharda. In kaj bi bil

S Francko Anžin

Z Danijelo Hliš

Z Lojzom Kerecem

bil to, kar sem. Premalo se zavedamo, kaj lahko damo drug drugemu, pa tudi, kako se lahko ranimo. Mogoče je zato včasih prav oditi in se spet vrniti.

Pri Rizmalovih – Zalika, Kris, Katarina, Slavica, Vinko, p. Simon Peter

Na vlaku iz Geelonga berem knjigo, ki mi jo je poklonila moja Zorka, od katere sem se ravno poslovila v Torquayju. *Deček, krt, lisica in konj (The Boy, the Mole, The Fox and the Horse)*. Štiri tako različna bitja, a nepogrešljiva drug za drugega. Očarljive ilustracije s kratkim besedilom, pravzaprav pomembnimi spoznanji. Takimi, ki bi si jih morali ves čas ponavljati, v stilu Anzaca, ki je ravno minil: Lest we forget – da ne bi pozabili. Pozabili tega, da je uspeh ljubezen. Da je največje zapravljanje časa primerjati sebe z drugimi. Da lahko vidimo samo našo zunanost, skoraj vse pa se dogaja v naši notranjosti. Da je vsak malo prestrašen, ampak skupaj smo manj prestrašeni. Da si najpogumnejši takrat, ko prosiš za pomoč. Da vztrajaj tudi, ko se nagrmadijo temni oblaki. Da ne meri svoje vrednosti po tem, kako s tabo ravnajo drugi. Da smo na tem svetu zato, da ljubimo in smo ljubljene ... In da je biti prijazen do sebe ena od največjih ljubeznivosti. »Velikokrat čakamo na prijaznost, lahko pa takoj začneš biti prijazen do sebe,« dečku razloži krt.

Zadnja misel mi je res všeč in se lepo poveže z začetkom tega pisanja. Šest tednov sem bila po dolgem času prijazna do sebe. Juhej. Zdaj pa spet nazaj v pomlad.

moj Melbourne brez dragih ljudi, s katerimi mi je bilo dano tudi tokrat preživeti vsaj nekaj trenutkov: brez Slavice in Mirana Fideršek, brez Vinka, Zalike in Krisa Rizmal, brez Olge Bogovič, brez Francke Anžin in Lojza Kereca, ki sem ga z njegovo Marijo obiskala v domu za ostarele ... in še bi lahko naštevala. Vsi so kamni in kamenčki na moji poti; bili so del moje preteklosti in so moji še zdaj, brez njih ne bi

Plaža v Torquayju z mavrico

Slovenian Mission Adelaide

P. DAVID ŠRUMPF OFM

47 Young Avenue, West Hindmarsh SA 5007

Poštni naslov: PO Box 156, WELLAND SA 5007

P. David (mobilni tel): 0497 097 783; Telefon v Melbournu: 03 9853 7787;

E-mail: slomission.adelaide@gmail.com

Velikonočni praznik Kristusovega vstajenja in velikonočna osmina sta za nami, a velikonočni čas traja še tja do praznika binkošti, ki je letos 28. maja. V naši cerkvi v Adelaidi smo se zbirali pri bogoslužjih od tihe nedelje, ki je bila zadnja nedelja v marcu, do velikonočnega ponedeljka, in nato na zadnjo aprilsko ter prvo majsko nedeljo. Naša praznovanja so vse skromnejša, saj delimo uso do drugih naših slovenskih skupnosti po Avstraliji, pa tudi skupnosti drugih narodov, ki so prihajali v Avstralijo po drugi svetovni vojni. Pri večernih mašah na veliki četrtek in veliko soboto pa je verjetno vzrok tudi tema, saj nekateri ne vozite več radi zvečer in ponoči.

Pri blagoslovu zelenja

Na cvetno nedeljo smo za cerkvijo blagoslovili oljčne vejice, prebrali evangelij o Jezusovem slovesnem prihodu v Jeruzalem ter tudi sami v procesiji odšli v cerkev. Pri maši smo prebrali poročilo o Jezusovem trpljenju, kakor ga je zapisal evangelist Matej.

Na veliki četrtek smo se zbrali pri maši zadnje večerje in se spominjali Jezusovega slovesa od svojih apostolov. Pri tej zadnji večerji nam je Jezus izročil novo zapoved medsebojne ljubezni, podaril pa nam je tudi zakramenta evharistije in duhovništva. Zato smo ta dan molili tudi za nove duhovne poklice in zbrali darove v okviru akcije *Project Compassion*. Zbrali smo 317 dolarjev. Bog povrni v imenu tistih, ki bodo vaših darov deležni. Po maši smo Jezusa pospremili v ječo in še nekaj časa ostali z njim v molitvi.

Na veliki petek se nas zbere običajno nekoliko več, verjetno tudi zato, ker so obredi v čast Kristusovega trpljenja ob 3. uri popoldne. Prisluhnilo smo berilom in

pasijonu, kot ga je zapisal evangelist Janez, izrekli slovesne prošnje, počastili križ ter prejeli obhajilo. Veliki petek je edini dan v letu, ko po naših cerkvah ni svete maše, ampak samo obredi. Po obhajilu smo Jezusa pospremili v *Božji grob* in se ob njem še zadržali v molitvi. Darovi tega dne so bili namenjeni pomoči Cerkvi v Sveti deželi. Zbrali smo 320 dolarjev – Bog povrni!

Na veliko soboto se nas je nekaj zbralo

Blagoslov velikonočne sveče

že popoldne za blagoslov velikonočnih jedi, ob 6. uri zvečer pa smo pričeli z velikonočno vigilijo. Blagoslovili smo velikonočni ogenj, prižgali velikonočno svečo ter jo slovesno prinesli k oltarju. Drugi del vigilije je poslušanje Božje besede, kar nas je spomnilo, kako je Bog od stvarjenja naprej skrbel za svoje ljudstvo. Zapeli smo slovesno *Alelujo* in tako pričeli s praznovanjem Kristusovega vstajenja. Po obnovitvi krstnih zaobljub smo nadaljevali s sveto mašo.

Vstajenjsko procesijo smo imeli na velikonočno nedeljo pred dopoldansko

mašo. Počastili smo Vstalega in pokazali tudi drugim na Young Avenue, da hočemo biti velikonočni kristjani ne samo v cerkvi, ampak povsod v našem vsakdanjem življenju. K sveti maši smo se zbrali tudi naslednji dan, na velikonočni ponedeljek.

Hvala vsem, ki ste pri bogoslužjih sodelovali in pomagali. Ivan Legiša, Silvana Scandrett-Smith in Rosemary Poklar so tudi letos sodelovali pri branju pasijona, Rosemary pa je, kot vedno, poskrbela tudi za druga branja pri mašah in vso drugo pomoč. Ani Likar smo hvaležni, da vodi petje, Joelu Scandrett-Smithu pa za ministriranje. Hvala tudi vsem, ki pripravite cerkev, tistim, ki jo očistite, in Angeli Dodič, ki skrbi za okrasitev. Hvala Nadi Čargo, ki pripravlja šopke na oltarju. Bog pa povrni tudi za vsa praznična voščila in vaše darove, ki ste jih namenili našemu misijonu!

Ker smo bili skupaj dve nedelji v začetku aprila, smo se ob koncu meseca zbrali 30. aprila. Ker je to dan pred pričetkom šmarnične pobožnosti, smo že to nedeljo počastili tudi našo nebeško mater Marijo s petimi litanijami. Takšno šmarnično pobožnost smo imeli tudi naslednjo nedeljo, 7. maja, ko smo se

Pričetek vstajenjske procesije

ob naši nebeški materi spomnili tudi naših mater, ter na zadnjo majsko nedeljo.

Maše v naši cerkvi: 28. maj (praznik binkošti), 4. junij (praznik Svete Trojice, telovska procesija), 25. junij (11. nedelja med letom, praznovanje dneva slovenske državnosti), 2. julij (12. nedelja med letom) ... Maše so vedno ob 10. uri dopoldne.

NAŠI POKOJNI

FRANC PERTZ, roj. HORVAT, rojen leta 1927 v vasi Ločki vrh pri Destrniku kot najstarejši od treh otrok Franca in Marije Horvat. V Avstralijo je prišel leta 1954 in se tu poročil s Tončko Lep, sestro naše Zinke Kolman. Umril je decembra 2022 v Adelaidi. V Avstraliji si je sam spremenil priimek iz Horvat v Pertz, ki je dekliški priimek njegove mame. Pogreba ni bilo, ker je telo daroval za medicinske raziskave.

KARLO (CHARLIE) FILIPČIČ se je rodil 20. oktobra 1936 v vasi Pregarje zahodno od Ilirske Bistrice kot drugi od treh otrok Santa in Antonije Filipčič. Leta 1959 je prišel v Avstralijo in se leta 1964 poročil s Heleno, ki jo je srečal kot bobnar na plesu v poljskem klubu. Rodili sta se jima hčerki Irena in Joanne. Umril je 27. februarja 2023. Od njega so se poslovili 10. marca 2023 s pogrebnim obredom v poslovilni vežici pokopališča Enfield. Sožalje ženi Heleni ter hčerkama Ireni in Joanne z družinama.

ANTON (TONE) IVANČIČ se je rodil 17. marca 1934 v vasi Male Loče, zahodno od Ilirske Bistrice, umrl pa je v Adelaidi

24. marca 2023. Bil je najstarejši od štirih otrok Antona in Ivanke Ivančič. Imel je brata Lojzeta ter sestri Marijo in Ivanko. Vsi so že nekaj let pokojni, umrli so v Adelaidi. V Malih Ločah je družina živela na kmetiji. Tone je hodil nekaj let v italijanske šole, dokler ni Italija kapitulirala in so tudi ta del Slovenije zasedli Nemci. Ko mu je bilo deset let, so Nemci ubili očeta, češ, da je vohun. Mama je ostala sama s štirimi otroki. Februarja 1954 je s prijateljem pobegnil v Italijo in štiri mesece preživel v begunskem taborišču v Trstu. Potem je odšel v Avstralijo; v Darwin je prispel oktobra 1954. Poslali so ga v Sydney in v Bonegillo, že po treh dneh pa je odšel v Queensland na sekanje sladkornega trsa. Pol leta je nato tam tudi rudaril. Iz Queenslanda je prišel v Adelaido, kjer je najprej delal v gozdu, potem z ovčjimi kožami in potem v to-

varni gume. Kasneje je s svojim bratom Lojzetom, ki je s sestro Marijo tudi prišel v Avstralijo, začel betonirati temelje za hiše. Ko so se ustalili, sta prišli v Avstralijo še mama in najmlajša sestra, obe Ivanki. Skupaj so živeli na Hurtle Squaru v Adelaidi.

Svojo bodočo ženo Hedviko Smodiš iz Beltincev v Prekmurju je Tone spoznal na plesu. Septembra 1962 sta se poročila. Rodile so se jima tri hčerke: Majda, Slava in Lili. Družine Ivančičevih so živele srečno, še posebej veseli so bili, da je med njimi tudi nona Ivanka. Tone je bil ves čas ponosen družinski mož in oče.

Tone je bil dejaven v slovenski skupnosti, tako v cerkvi kot v klubu. S svojimi sodelavci je zabetoniral temelje in ploščo za cerkev ter sodeloval pri gradnji. Dokler je le mogel, je pel tudi na koro in v zboru slovenskega kluba. Bil je pobudnik za slovenski klub in je vлил temelje za stari klub in kasneje tudi za zdajšnjega. Ko sem prišel v slovenski klub, sem ga običajno srečal pri biljarju, pa tudi pri balinanju je bil

zraven. Ko se je upokojil, pa tudi prej, so z družbo potovali s počitniškimi prikolicami, v prostem času pa je bil rad na morju in lovil ribe.

Smrt žene leta 2009 ga je zelo prizadela. Ko je govoril o njej, se je videlo, kako je še vedno zaljubljen vanjo. Šest let je še ostal v družinski hiši, nato se je preselil k hčerki Lily, kjer je družina skrbela zanj do lanskega januarja. Takrat je iz bolnišnice odšel v dom za starejše, kjer sem ga večkrat obiskal. Pred dvema tednoma je padel in si zlomil kolk, kar je bilo zanj usodno. Štiriindvajsetega marca 2023 je odšel v večnost, pokrepčan z zakramenti za umirajoče, ki mu jih je podelil tamkajšnji kaplan.

Od njega smo se poslovili 31. marca s pogrebno mašo v naši cerkvi, in ga pospremili na pokopališče Centennial Park, kjer počiva ob svoji ženi Hedviki. Sožalje hčerkam Majdi, Slavi in Lili z družinami (sedem vnukov in vnukinj ter ena pravnukinja). Sožalje tudi družinam njegovih sester Marije in Ivanke ter brata Lojzeta. Naj pokojni Tone in vsi njegovi počivajo v miru!

VAŠI DAROVI

BERNARDOV SKLAD: 140 \$: Mario Ukmar. **100 \$:** Majda Devlin, Vinko Rizmal. **80 \$:** Rosa Franco, Franc Danev. **60 \$:** Alma Čuček, Mili Vuksinič, **40 \$:** Ivan Karolina Mohar, Gordana Varga Majerič, Daniela Furlan, Anton Cevec, Ivanka Gosar, F & V Murko, Paula Vohar, Zofija Šajn, Teresa Prosenak, Emma Simčič, F & I Kampos, Jože Kapusin, J & M Ritoc. **30 \$:** Jožefa Šabec. **20 \$:** Ivan Deželak, Lidija Bole, Graciela Remec, Štefka Tomšič, Marija Brisavec, Mario in Franka Saksida, Ivan Legisa, Jožefa Jakša. **10 \$:** A & S Resnik, F & M Plut, Jože Caf, Albina Vuk, Martin Šuštarč, Peter Bole, H & I Juriševič, Ana Sutey, Ivanka Tomšič, Juliana Veber, Karolina Čebokli. **5 \$:** Janez Jernejčič.

ZA MISIJONE: 60 \$: Nadia Vonič

Slovenian Mission Melbourne

p. Simon Peter Berlec OFM: 0455 444 912
 p. David Šrumpf OFM: 0497 097 783
 Sts. CYRIL and METHIDIUS
 SLOVENIAN MISSION

Baraga House, 19 A'Beckett Street
 PO Box 197, KEW VIC 3101
 Tel.: (03) 9853 7787
 E-mail: slomission.melbourne@gmail.com

Maj je mesec izročanja Mariji. Čudovite litanije Matere Božje so na »meniju« pogosteje kot kadarkoli. A maj bo kmalu za nami. To pa seveda ne pomeni, da se mora končati tudi naš odnos z Marijo! Vendar pa je res, da v juniju (spet) pride v ospredje njen Sin. V juniju se katoličani že od leta 1833 posebej zatekamo k Jezusu, v molitvi vstopamo v Njegovo srce. Kakšno srce? Ko sem bil mlad, dolgo nisem razumel, kaj je smisel tega. Takrat sem se odločil, da uporabim dobro staro modrost, ki pravi: »Po Mariji k Jezusu!« Mi bo že ona, ki mi je blizu, pokazala, kaj je namen in smisel tega srca. Želel sem odkriti, zakaj prav junij. V tem mesecu namreč praznujemo praznik Srca Jezusovega, pa tudi veliki praznik svetega Rešnjega telesa in krvi – telovo. Ne zdi se mi čudno, da so vrtnice mnogo manj razširjene in precej manj znane od šmarnic. Nedvomno temu botruje abstraktnost Jezusovega srca. Marija je pač mnogo otipljivejša, z njo se vsaj malo lažje poistovetimo, otroci jo hitro vzljubijo. A takoj za praznikom Srca Jezusovega praznujemo še praznik Marijinega brezmadežnega srca. Res, kjer je Marija, tam je tudi Jezus. Če sem

blizu Mariji, sem gotovo tudi Jezusu. Priporočimo se ji, naj nam pomaga vstopiti v skrivnost Srca Jezusovega. Pri češčenju Srca Jezusovega gre za češčenje najglobljeja – pomeni častiti Jezusa, ki je Ljubezen. Ljubezen, ki nas je odrešila enkrat za vselej. Naj nam junij pomaga, da se bomo bolj zavedali lepote in ljubezni, ki nas čakata v Jezusovem srcu. Dobra novica je, da nas on nikoli ne neha vabiti, naj vstopimo vanj. Mesec junij je tako odlična priložnost, da dovolimo Jezusu, da nas pritegne k svojemu srcu. Da nam izkaže svojo ljubezen. Da nam morda odkrije

delček skrivnosti veličine svojega Srca. Potrebujemo še več spodbude? Sv. Marjeta Marija Alacoque je govorila, da se ne bo pogubil nihče, kdor bo častil Jezusovo Srce in se mu posvetil. Napisala je: *»Zdi se mi, da ni krajše poti, da pridemo do popolnosti, in da ni bolj gotovega sredstva za zveličanje, kakor je posvetitev Božjemu Srcu.«*

V nedeljo, 19. marca, smo se ob 12.30 zbrali na Slovenskem društvu Jadran

in tam darovali sv. mašo v čast sv. Jožefu. Zbralo se nas je kar lepo število. Na cvetno soboto dopoldne, 1. aprila, so pridne gospe izdelovale butarice, ki so na cvetno nedeljo, ko smo butarice blagoslovili, razveselile marsikatero družino. V cerkvi smo pri maši prisluhnili dramatiziranemu branju pasijona. Za nami so tudi velikonočni prazniki. Da so bili res lepi, gre zahvala tudi

Vam, ki ste na svoj način sodelovali in po svojih močeh prispevali svoj delež, da je bila praznična pahljača bolj pisana. Nemogoče je sodelavce naštetih po imenih, ker bi lahko komu storil krivico, zato naj velja moja zahvala vsem in vsakomur: Bog povrni. Hvala tudi za vsa voščila, dobre želje in vaše darove.

Prvo nedeljo v maju smo obhajali materinski dan. Učenci Slomškove šole so, pod budnimi očmi učiteljic Julie Kure Bogovič in ravnateljice Veronice Smrdel Roberts, v dvorani pripravili kratek program za mamice. V imenu vseh, hvala. Še naprej Vas prijazno vabim, da se v prihodnosti vsaj kdaj udeležite tudi petkove maše ob 10. uri (am). Ob petkih

je tudi več možnosti in časa za pogovor. V nedeljo je res veliko stvari, in včasih se zdi, kot da si nočem vzeti časa za vas ali da vas kar na hitro odpravim. Vesel bom vsakega, ki bo prišel na pogovor med tednom, vsekakor pa vas prosim in vam priporočam, da me pred

tem pokličete po telefonu (0455 444 912), da bom doma in ne boste ostali pred zaprtimi vrati. Hvala za Vaše sodelovanje in razumevanje.

Za vse tiste, ki zaradi oddaljenosti, oslabelosti ali drugih vzrokov ne morete priti v cerkev v Kewju, še vedno obstaja možnost spremljanja maše na družbenem omrežju. Prenašamo tako petkovo kot nedeljsko mašo ob 10. uri (am) na naši Facebook strani: **Slovenian Mission Melbourne** <https://www.facebook.com/slovenianmissionmelbourne>

ZAHVALA

Iskrena hvala Simonu Grilju za umetelno postavitve letošnjega božjega groba v Lurški votlini.

Nedelja, 11. junij 2023 – slovesni praznik sv. Rešnjega telesa in krvi. V Kewju bo maša ob 10. uri. Na koncu bomo prosili za blagoslov z besedami: *»Nebeški blagoslov naj blagoslavlja, varuje in ohranja naš kraj in vse, ki v njem prebivamo, tudi polja in sadove zemlje, da jih bomo zdravi uživali. V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha.«* Na ta dan še posebej obujamo vero, da je Jezus pri vsaki maši resnično prisoten s svojima telesom in krvjo. To je središče krščanske vere. Domače ime za ta praznik je telovo. Praznik nima stalnega datuma, saj je določen glede na praznovanje velike noči. Obhajamo ga na prvi četrtek po nedelji Svete Trojice. Praznik je zapovedan, zato se katoličani ta dan udeležijo bogoslužja.

MAŠA ZA DOMOVINO ob dnevu državnosti republike Slovenije bo v nedeljo, 25. junija 2023, ob 10. uri.

ŽEGNANJE v čast zavetnikoma naše cerkve, svetima bratoma Cirilu in Metodu, praznujemo vedno prvo nedeljo v mesecu juliju (njun praznik je 5. julija). Letos bo prva nedelja 2. julija. Ob koncu maše bomo zapeli zahvalno pesem Bogu za vse milosti, ki jih prejemo v našem svetišču. Pridne gospodinjice prosim za dobrote iz domače kuhinje, da se bomo po maši lahko skupaj okrepčali.

Šestindvajseta obletnica smrti patra Bazilija bo v sredo, 26. julija. Mi se ga bomo s hvaležnostjo spomnili pri maši ob 10. uri v nedeljo, 23. julija 2023. Ob tej priložnosti izrekam iskreno zahvalo članicam Društva sv. Eme, ki vsak mesec darujejo za mašo za pokojnega

patra, za sestre ter za žive in pokojne članice Društva sv. Eme.

Slovesni praznik MARIJINEGA VNEBOVZETJA bo v torek, 15. avgusta. Ob 10. uri bo slovesna maša, pri kateri bomo obnovili posvetitev slovenskega naroda Materi Božji.

ODŠLI SO

ANN (ANITA) PLEŠKO, rojena MALLY, je umrla v četrtek, 16. marca 2023, v Caritas Christi Hospicu v Kewju. Rodila se je 6. maja 1921 na Črešnjevcu pri Slovenski Bistrici. Od nje smo se poslovili v ponedeljek, 27. marca 2023, v naši cerkvi v Kewju. Ob 10. uri smo zmolili rožni venec, kateremu je sledila maša zadušnica. Ob 14.30 (2.30 pm) smo jo pokopali na pokopališču Templestowe Cemetery. Hčerka Magda je o svoji mami povedala: »... What a longevity of Life! An amazing, incredible and extraordinary woman, our mum and omi! Her parents, Marjana, and her father Franc Mally were loving parents who cared for their six children affectionately. Her older siblings were Stan, Sophia, and Valeri and her two younger siblings, Marja and Jule. Anita was a very small baby at birth, weighing just one and half kilograms, and quite a sick child. Doctors were convinced that she would not make it. Well, she proved them wrong! Their home was always filled with music and singing. Anita sang and played the zithers. She was also an accomplished gymnast and extremely flexible in her movements. She loved learning, had an exceptional memory, enjoyed her school life and

relished spending time learning from her mother. Her parents taught the children the value of family, and how important it was to get along and respect one another. Anita experienced many facets of life. There were good and happy times, but also tough, difficult, sad, challenging and adventurous ones. She experienced peace times as well as war times.

After finishing school Anita worked in the office for the Railways as a stenographer. One day after work while travelling home on the train Anita met a delightful young gentleman. They got talking and he invited her to have coffee with him and a walk along the promenade. Yes, that was our dad, Anton! They fell in love and so on the 19th August 1944 they were married. Unfortunately, Anita's mother Marianna became ill and died in September 1948 at the age of 57. This was very difficult and a very sad for our mum. In time her father Franc remarried a wonderful woman Veronika and they had a son Marjan, my mum's stepbrother, who is still living in Slovenia. A little happiness came back in 1949 when I was born and in 1953 more happiness and joy when my brother Tony was born. Mum and dad devotedly cared for us, ensuring we were well looked after, well-mannered and suitably attired. Mum would knit us jumpers, cardigans, hats, gloves and even socks. Her dressmaking was very much sought after. It was so simple for her to whip up a dress for me! Today in her honour I am wearing the dress she made for me at the age of 92! Life in Yugoslavia (which is now independent Slovenia) was becoming

very turbulent. My parents decided to migrate to Austria and applied for a visa. Firstly, they were hoping to go to America to my mum's older brother Stan. Unfortunately, the quota for America was closed. As my mum's nephew John Rabic was living in Melbourne Australia they decided to go there. As it turned out, the Olympic Games were ending in Melbourne in early December 1956. We were able to take a Scandinavian Airline's plane to Melbourne that was scheduled to pick up athletes and return them to Scandinavia. After three days of flying, we arrived at Essendon Airport on 8th December 1956.

Transported to Camp Bonegilla near Albury, where we lived in barrack huts. Christmas 1956 the local 'Married Couples Club' from the Albury Methodist Church rallied together and in their hall they had a very long table all set up for Christmas. On one side of the table were all the migrants and on the other side there were various Australian families.

Mum and dad with their dictionaries sat opposite Gordon and Doris Jennings. They befriended us and were very kind to us. They had two children, Roslyn and Alan. They lived in a beautiful big home on Monument Hill that overlooked Albury.

The next day they picked us up and took us to their home where they gave us gifts. We truly felt very welcomed and became lifelong friends.

After five months at Bonegilla, we ventured to Melbourne and with the help of mum's nephew John acquired a flat in Hawthorn. Life was tough. Different surroundings, the language, customs, the food and on top of that

a depression and work was scarce. But mum and dad had the strong belief in God and his mercy. They were determined to make it a go. Through many hardships Dad eventually built his own business and started his own trucking company Triglav Interstate Haulage with mum being the secretary. Tony and I were given an education and to this day we are very grateful to mum and dad for their encouragement, discipline and determination for us to be independent, resilient and hard-working individuals. Much rejoicing went on when Anita's first grandchild Damian was born in 1972.

Great loss and sadness came on the 14th of October 1973 when dad was killed in a truck accident. The grief which overwhelmed us was nearly unbearable. My mum had to become strong for us all. With determination and strength, Anita continued her life as a widow. She travelled back to her homeland in 1978, stayed there for 18 months, purchased a car in Germany and travelled with her younger sister Marja all over Europe!

My mum continued enjoying her children seeing us have our own families. She continued being supportive, encouraging and guiding us all with faith, hope and charity. On this note I would like to hand it over to my son Damian her first Grandchild to continue ...

Anita always had incredible energy. She was always busy and hardworking. She was an accomplished seamstress who could design and whip up dresses, suits and coats with precision. Her talents also extended to knitting, crocheting and embroidery work. Mum

herself was always impeccably attired. And what a cook she was! She loved cooking for family and friends. She loved to entertain and offered warm hospitality at its best to her many friends. As a family, we loved spending Christmas and Easter with mum. She would go to so much fuss in preparing for these festivities. Mum was a very generous person. She always remembered her grandchildren and great grandchildren's birthdays with a card, and it was invariably accompanied by money or a gift. Friends were not forgotten on their birthdays too. We also remember her as an outstanding driver. In all her sixty years of driving she never received a fine! And she made several road trips to Queensland to visit her nephew John and his wife Joy and friends who live in Brisbane. Respect, honesty and politeness were always very high on her priority list. She had a great passion for reading and loved books. Education was important to her and she encouraged us to learn and continue our studies. She loved the arts, singing and dancing. Mum was also a sporting person. She had a very competitive nature and didn't like to lose. She loved lawn bowls and billiards, and she enjoyed swimming at the beach or the pool. Card games and board games were also a passion. She enjoyed having her friends come over and play board game Človek ne jezi se. Above all, her faith has always sustained her. She had a great love of God and a special devotion to the Virgin Mary and the rosary. I would like to take this opportunity to sincerely thank Father Simon Peter for his exceptional support, care, visits

giving our Mum spiritual guidance and friendship. Bringing much joy to her through their singing.

For Anita's doctors' nurses at Caritas, volunteers and carers who cared for her, we are grateful. A special thankyou to Dr Jon Knaggs, her GP, who cared and supported Anita over many years. To her many friends, we are thankful for all your visits, care, help, support and love, we are appreciative. Smo Vam zelo hvaležni. Najlepša hvala.

Nearly 102 beautiful years Mum brought immense happiness, love, friendship, fun and joy to her family and her friends. Faith makes all things possible, hope makes all things work, love makes all things beautiful.

Today, Anita, mum, omi, we honoured your life and now wish you eternal heavenly rest.

Rest in peace our beloved mother, grandmother and great grandmother omi till we meet again in heaven, you will be forever in our hearts. Na svidenje, moja ljuba mami, počivaj v miru.

Sočutje hčerki Magdi, sinu Tonyju, vnukoma Damianu in Brendanu, vnukinjam Natashi, Marie, Narelle in Shelley, pravnukom Alexu, Maxu, Xavierju in Oscarju, pravnukinjam Mii, Sienni, Isabelli in Stelli, ter polbratu Marjanu v Sloveniji.

VERONIKA SELJAK, rojena ČEH, je umrla v soboto, 18. marca 2023, v Homestyle Aged Caru v Point Cook Manorju. Rodila se je 15. januarja 1939 v Podvincih pri Ptujju. Od nje smo se poslovili v četrtek, 30. marca 2023, v cerkvi Holy Family Catholich Church v Bell Parku. Ob 10.45 smo zmolili rožni venec, ki mu je sledila maša

zadušnica. Pokopali smo jo ob 12.30 (pm) na Geelong Western Cemeteryju. Bila je najmlajša od šestih deklet in dveh bratov. Osnovno in srednjo šolo je obiskovala na Ptujju. Svojo prvo zaposlitev je dobila v vinski kleti Ptuj. Brat Janez je leta 1949 migriral v Avstralijo. Kasneje je opogumil še Veroniko. V Avstralijo je prišla 13. maja 1963. Garantno pismo ji je napisal Janez z ženo Margaret. Najprej je živela pri njima v Sebastopolu pri Ballaratu. Tridesetega novembra 1963 se je v Marijini cerkvi v Geelongu poročila z Ladislavom Seljakom. Družino sta si osnovala v Bell Parku. Leta 1964 se jima je rodila hčerka Vera. Leta 1968 sta zgradila hišo v Bell Post Hillu, kjer sta živela 52 let. Leta 1970 se jima je rodila še hčerka Tanyja. Delala je v različnih tovarnah: Harvester, Godfrey Hurst in Milburn. Gojila je veliko ljubezen do vrtnarjenja. Z možem sta bila dolgoletna člana slovenskega kluba Ivan Cankar v Geelongu. Sočutje možu Ladislavu, hčerkama Veri in Tanyji, vnukoma Nikolasu in Damianu, pravnuku Marku, ter sestri Ani v Sloveniji.

ANGELA ŠTIBILJ, rojena VIDIC, je umrla v torek, 28. marca 2023, v Northern Hospitalu v Eppingu. Rodila se je 22. maja 1941 v Vipavskem Križu. Od nje smo se poslovili v ponedeljek, 3. aprila 2023, v cerkvi St Matthew's v Fawkner Northu. Ob 12. uri smo zmolili rožni venec, kateremu je sledila maša zadušnica. Ob 13.30 (1.30 pm) smo jo pokopali na pokopališču Northern Memorial Park v Glenroyju. Sočutje sinu Bogomirju, vnukinjam, sestri Jožici in bratu Dušanu v Sloveniji.

JIM ZDRAVKO CEVEC je umrl v petek, 24. marca 2023, v Caritas Christi Hospicu v Kewju. Rodil se je 1. avgusta 1959 v Seymourju. Od njega so se poslovili v torek, 4. aprila 2023 ob 10. uri, v cerkvi St Brigid's v Mordiallocu. Pokopali so ga ob 11.45 na pokopališču Springvale Botanical Cemetery. Sočutje očetu Antonu, sinu Kevinu, hčerki Nicole, vnukinji Genevivi in bratu Tonyju.

JOSEPHINE NOVAK, rojena ŠPOLJAR, je umrla v sredo, 5. aprila 2023, v BlueCross Ashby Aged Caru v Lower Templestowu. Rodila se je 28. oktobra 1924 v Bojačnem na Hrvaškem. Od nje smo se poslovili v naši cerkvi v Kewju v četrtek, 13. aprila 2023. Ob 12.30 smo zmolili rožni venec, ki mu je sledila maša zadušnica. Pokopali smo jo ob 14.30 na pokopališču Preston General Cemetery. Bila je ena od 10 otrok, od katerih jih je sedem preživelo otroštvo. Vsa družina se je preselila v Zagreb, kjer je živela do leta 1962, ko je sledila svoji materi ter ostalim bratom in sestram v Melbourne. Kmalu po prihodu je spoznala svojega bodočega moža Alberta in leta 1963 sta se poročila. Zgradila sta hišo v Kingsburyju in z veseljem zabavala svojo družino in prijatelje vse do takrat, ko sta skupaj odšla v dom za ostarele. Na začetku je Josephine delala v tovarni čevljev Footrest, kasneje pa v univerzitetni knjižnici La Trobe, kjer je sestavljala in tiskala zapiske za profesorska predavanja. Josephine in Albert nista imela otrok, vendar so ju imeli zelo radi njuni prijatelji, bratje in sestre ter vse ožje sorodstvo. Kot par sta bila redna obiskovalca naše slovenske cerkve sv. Cirila in Metoda in uživala v

družabnih dogodkih v klubu Eltham. Vedno bomo pogrešali njen srečni obraz in veseli »Zdravo« na drugi strani telefonske linije, ko je čakala na klic in novice od zunaj.

Sočutje nečakinji Anni Pauchnik in vsem prijateljem.

IRMA BARIČ, rojena POZVEK, je umrla v ponedeljek, 10. aprila 2023, v John Fawkner Private Hospitalu. Rodila se je 4. januarja 1945 v Svetem Juriju pri Rogašovcih. Od nje smo se poslovili v četrtek, 20. aprila 2023, v naši cerkvi v Kewju. Ob 10.30 je bila maša zadušnica. Po njej smo jo ob 13. uri (1 pm) pokopali na pokopališču Northern Memorial Park v Glenroyju. Bila je najmlajša hči v družini šestih otrok. Ker se je rodila tik ob koncu druge svetovne vojne, je bilo življenje polno revščine in strahu. Ko je bila stara 16 let, ji je umrla mama. Irma je zato začela delati v pekarni v Avstriji. Ko je dopolnila 18 let, se je njen starejši brat Joe preselil v Avstralijo in zgradil dom v Fawknerju (Melbourne). Ker je Irmi redno pisal, jo je nazadnje uspel prepričati, da pride na počitnice. Pri njem je spoznala soseda Ivana Bariča in se z njim poročila ob letu osorej. To je bilo leta 1965. Leta 1966 se jima je rodil sin John. Takrat sta se odločila, da se družina preseli v Camperfield. Leta 1971 se je rodila hčerka Maida. Irma je nato vse do zaprtja delala v tovarni žarnic v Fawknerju. Potem je delala v tovarni čokolade Rowntrees Chocolate. Tako Irma kot Ivan sta zelo ljubila slovensko glasbo. Spodbudila sta otroka, naj se naučita igrati kakšen instrument. Sčasoma so ustanovili slovenski ansambel (Irma

jim je rada prisluhnila, zraven pa ni sodelovala) in nastopali. Njen največji ponos in veselje je bil njen dom, še posebej vrt, ki je bil poln sadnega drevja, zelenjave in vseh mogočih začimb ter rož.

Sočutje sinu Johnu, hčerki Maidi, vnukinji Jaimee, vnukom Michaelu, Brandonu in Danielu, ter sestrama Mariji in Tinki v Sloveniji.

FRANK (Franc) VOJVODA je umrl v torek, 11. aprila 2023, v Avondale Heightsu. Rodil se je 27. marca 1933 v Padežu, Brkini. Od njega smo se poslovili v cerkvi St Martin de Porres v Avondale Heightsu v petek, 21. aprila 2023. Ob 12.30 smo zmolili rožni venec, ki mu je sledila maša zadušnica. Pokopali smo ga ob 14.30 (2.30 pm) na pokopališču Keilor. Bil je najstarejši od štirih otrok. Družinska hiša s popolnoma delujočim mlinom za moko je stala v slikoviti osamljeni dolini na velikem zemljišču s pogledom na neokrnjene potoke, travnike in polja, polna češenj, sliv in jablan. Kot je rad pripovedoval, je bil to pravi raj na zemlji. V najstniških letih je kmalu spoznal, da mu kmečki način življenja ne ustreza, zato se je odločil zapustiti družino in prijatelje. Pobegnil je čez mejo, da bi našel priložnost za boljše življenje. V Avstralijo je prispel leta 1954 in prvih nekaj mesecev preživel v migrantskem kampu v Bonegilli. Nato je najprej delal na polotoku Mornington, kjer je pobiral jabolka, pozneje pa se je preselil v Mystic Park Kerrang in Milduro, kjer je eno sezono pobiral grozdje in pomaranče. Lastnik in vodja pomarančne farme je bil John Gorton, poznejši predsednik avstralske

vlade. Potem se je odločil, da se preseli v Melbourne. Prvih nekaj let je živel z različnimi družinami in prijatelji v skupnih hišah in bil zaposlen v tovarni pnevmatik Olympic. V tem času je bil ves čas v stiku z Vido, ki jo je spoznal na lokalnih plesnih srečanjih, ko je bil še v Sloveniji. Končno je leta 1955 prišla v Avstralijo tudi ona in istega leta sta se poročila.

Že od malih nog je gojil strast do obdelave lesa in po različnih tečajih se je poizkusil kot mizar v kraljevi otroški bolnišnici. To delo mu je bilo všeč, saj se je dragocenih veščin učil od mizarjev »stare šole«. Vse to je vodilo do tega, da je leta 1958 ustanovil lastno uspešno gradbeno podjetje. Vedno je užival v procesu vizualizacije in samega risanja načrtov in tlorisov ter spreminjanja teh načrtov v resničnost. V kasnejših letih je postal pomemben del njegovega življenja slovenski klub Jadran. Že takoj na začetku je postal podpredsednik in eden od skrbnikov kluba. S svojimi izkušnjami iz gradbeništva je dobil nalogo, da najde primerno zemljišče za novo klubsko igrišče in pridobi uporabno dovoljenje. Leta 1976 je bil izvoljen za predsednika in bil tako odgovoren za pridobivanje dovoljenj za gradnjo. Rad je balinal in zastopal klub na medklubskih tekmovanjih in v zvezni ligi. Njegov prispevek k slovenski skupnosti in h klubu Jadran ni ostal neopaženi, saj je prejel priznanje Slovenske izseljenske matice in Vlade RS ter postal častni član kluba, na kar je bil zelo ponosen. Rad je imel naravo in življenje na prostem. Že od mladih nog je oboževal glasbo. Sin Max rad pove: »Še vedno se spomnim, ko sem kot mlad fant sedel za mizo v očetovi pisarni in gledal, kako navduše-

no igra harmoniko, njegovi prsti so drseli gor in dol po tipkah. In nato slišim mamo, kako zapira vsa okna in vrata. Mislim, da se mi je takrat tudi zbudila ljubezen do glasbe in harmonike.« Bil je zelo razgledan in velikokrat so mu rekli, da je živa hodeča enciklopedija. Ure in ure je preživel ob branju knjig ali člankov na tabličnem računalniku. Njegovi specialiteti sta bila zgodovina in izvor jezikov. Bil je skromen, pošten, prijazen in od spoštovan od vseh, ki so ga poznali.

Sočutje sinu Maxu in sestri Danici v Avstraliji, ter bratu Borisu in sestri Cvetki v Sloveniji.

LILJANA GUSTINČIČ, rojena JELENIČ, je umrla v soboto, 22. aprila 2023, v St Vincent's Hospitalu v Fitzroyju. Rodila se je 21. januarja 1944 v Račicah pri Ilirski Bistrici. Od nje smo se poslovili v torek, 2. maja 2023, v cerkvi St Peter the Apostle v Keilor Eastu. Ob 11. uri je bila maša zadušnica, po njej so jo odpeljali na upepelitev. Bila je ena od desetih otrok. Rada je pripovedovala o svojem otroštvu, dinamiki družinskega in vaškega življenja. Vsak je imel svoje delo, in bilo ga je na pretek. Starejši bratje in sestre so pogosto kot starši skrbeli za mlajše. Liljana je s svojo primarno družino prispela v Avstralijo junija 1963. Imela je 19 let. Hitro si je našla službo in od leta 1963 do 1968 delala kot uradnica pri AGH Manufacturing v Prestonu. Bila je premišljena, vestna, marljiva in zelo družabna. S Pavlom Gustinčičem sta se poročila aprila 1968 v Kewju in nekaj časa živela pri njenih starših ter dveh mlajših bratih in sestrah Valterju in Branki. Kmalu sta si zgradila hišo.

Takrat je delala kot šivilja; iz blaga je izdelovala oblačila za družino in tudi druge stvari. Vse do zadnjih dni je čudežno popravljala raztrgane šive, krpala luknje, krajšala hlačnice ipd. Po hiši so vedno ležali zvitki blaga, nekateri s svetlimi, drznimi in zares nenavadnimi vzorci. Sešila je pižame za vse štiri vnuke. Liljana je leta 1980 postala avstralska državljanica. Za razliko od svojega moža Pavla, ki je močno pogrešal rojstni kraj, ni imela prave želje, da bi se vrnila v Slovenijo. V Avstraliji si je ustvarila novi stalni dom. Od preselitve je Slovenijo obiskala dvakrat. Imela je dar, da je znala opazovati in razumeti ljudi. To bistroumnost je uporabila tako, da so se ljudje dobro počutili.

Sočutje sinu Marku, hčerki Sonii, vnukinji Elleni, vnukom Ikeju, Artu in Willu, sestrama Emi in Slavi v Avstraliji, sestrama Branki in Edi v Sloveniji, ter sestri Mariji v Ameriki.

ANA BUCAJ, rojena MEJAK, je umrla v četrtek, 20. aprila 2023, v Epworth Richmond Hospitalu. Rodila se je 18. januarja 1937 v Podgačah na Hrvaškem. Od nje smo se poslovili v sredo, 3. maja 2023, v naši cerkvi v Kewju. Ob 11. uri je bila maša zadušnica, po njej smo jo ob 13.30 (1.30 pm) pokopali na pokopališču Yan Yean. Bila je najstarejša hči od kar 16 otrok.

Družina je živela na kmetiji, kjer se je preživljala s pridelavo ter prodajo svežih pridelkov in živine. Ana je pri 12 letih že sodelovala pri maminih porodih njenih bratov in sester kot babica (porodničarka). Še naprej je delala na kmetiji. Leta 1956 se je odločila za selitev v Avstralijo. Pri 21 letih se je

z ladjo podala na pogumno potovanje, da bi živela s starejšimi brati in stricem v Melbournu. Ob prihodu v Avstralijo je začela delati v tovarni volne, da bi še naprej služila denar za primarno družino, ki je živela na Hrvaškem. S Silvanom Bucajem sta bila od prvega srečanja neločljivo povezana. Tako sta se 20. septembra 1958 poročila. Kupila sta zemljišče v Macleodu. Oba sta pomagala pri kopanju temeljev za hišo, ki je postala družinski dom. Ana je imela zlato srce in je vedno pomagala tistim, ki so se na novo preselili v Avstralijo. Leta 1960 se jima je rodil sin Robert, leta 1964 pa hči Sonja. Bila je poštena, iskrena, družabna in delavna ženska, polna optimizma in dobre volje.

Sočutje sinu Robertu, hčerki Sonji, vnukinji Sheree, vnuku Rodneyju, pravnukinji Lilly, bratom Josipu, Matu, Petru, Ivu in sestri Mariji v Avstraliji, bratu Joakinu in sestri Kati v Ameriki, bratoma Štefanu in Mariu ter sestrama Cili in Sonji na Hrvaškem.

Alojz in Anka Dominko sta uredništvu sporočila:

OLGA ČURIČ je umrla 8. januarja 2023 v Sunshine Hospitalu. Rodila se je 15. septembra 1943 v Trnju v Prekmurju. Pokopali so jo 16. januarja 2023 na pokopališču Keilor.

Branka Iskra je uredništvu sporočila: **JOŽKO ŠUŠTAR** je umrl 7. novembra 2022 v Doutta Galla Aged Caru v Avondale Heightsu. Rodil se je 26. oktobra 1936 v Novokračinah pri Ilirski Bistrici. Zelo rad je pripovedoval o svojem večletnem delu v St Patrick's Cathedralu v Melbournu. Bil je vesele

narave. Ko ga je začel zapuščati spomin, ga je sin Justin dal v dom, kjer sva ga s hčerko večkrat obiskali. Zapušča sina Justina, sestro Pavlo v Avstraliji, in brata Franca v Sloveniji.

Lojze in Anica Markič

Frančeska Deželak

Štefka McAnally

Mario in Franka Saksida

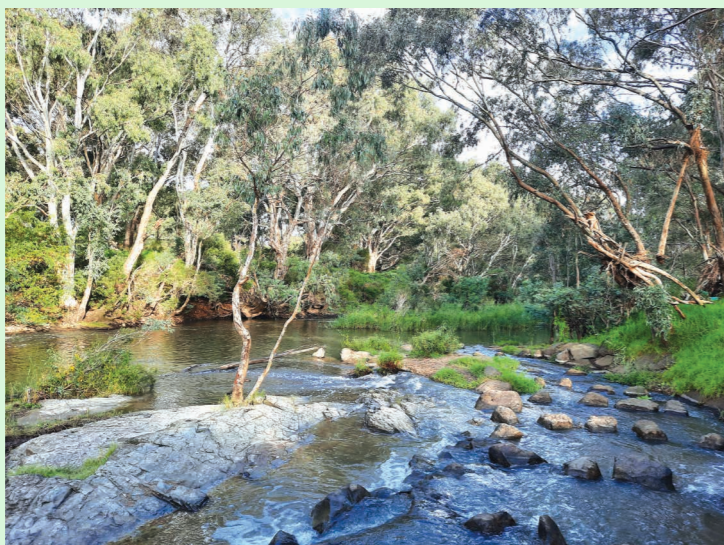
Kajetan Kovič

(21. oktober 1931–7. november 2014)

Navodila za hojo

Iti, hoditi,
po cestah, po stezah,
po travi, po mahu,
iti, hoditi,
in včasih zagledati kakšno drevo
in kadeči se dimnik
in kakšnega psa,
iti, hoditi,
prekladati misli,
sladke, turobne,
blede, zanosne,
iti, hoditi,
v krogu, na mestu,
kakor v maneži,
kot na vadišču,
iti, korakati,
stopati, tekati,
zmeraj na kraju,
kjer se prihodnost
neizogibno,
neodvrnljivo

zliva
v preteklost,
iti, hoditi,
ne, ker to hočeš,
ne, ker je treba,
ampak ker tukaj
razen te hoje drugega ni,
iti, hoditi,
sam, brez prijatelja,
ženske, živali,
očeta, boga,
da bi se našel,
kjer si v resnici,
in bi potem
s samotnega tira
(iti, hoditi)
mirno odšel
na izvoljeni prostor
v zvezdnem oboku
ene od rimskih cest
v silnem veselju.

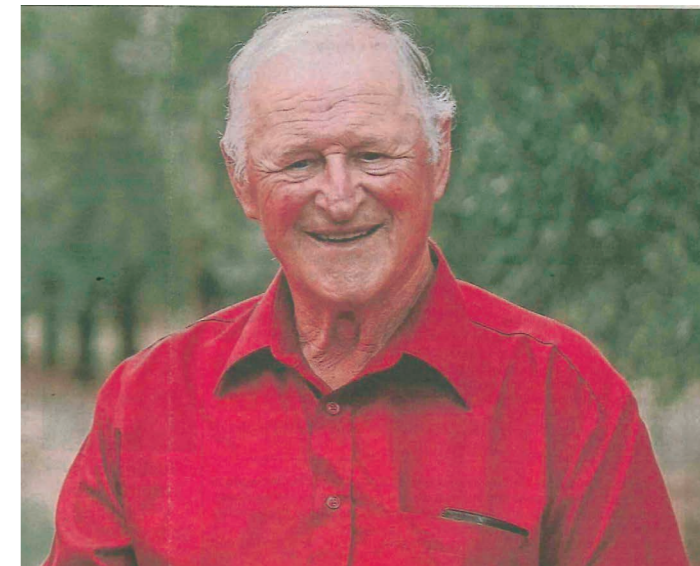

Francu Vodušku v spomin

11. 6. 1939–7. 3. 2023

Zakaj nam bo Franc za vedno ostal v spominu? Zato, ker se poslavljamo od enega največjih podjetnikov naše skupnosti v Viktoriji (Yarrawonga, Cobram), Novem južnem Walesu (Tuppall) in Canberri.

Franc se je rodil v majhnem rudarskem kraju Liboje v Slovenji, ki je bila takrat del komunistične Jugoslavije. Franc Vodušek in Ivan Deželak sta bila prijatelja že od sedemnajstega leta. Da bi našla boljšo prihodnost in se izognila obveznemu vojaškemu naboru, sta leta 1957 pobegnila preko avstrijske meje. V Melbourne sta prispela leta 1959 in se povezala z drugimi slovenskimi kameradi. Pokojni pater Bazilij je mladim imigrantom, ki so prispeli v melbournsko pristanišče, pomagal poiskati varno delo in stanovanje. Franc je obiskal Geelong zaradi našega novega slovenskega kluba in se tam spoznal z raztresenimi slovenskimi družinami. Moja mama Justina Pobežin je imela penzion za slovenske fante, ki so delali pri družbah International Harvester, Shell Refinery, Pivot, Ford Motor Company in Cement Works. Franc in Ivan sta se spet srečala v Geelongu in nadaljevala svoje prijateljstvo.

Franc je bil Ivanova poročna priča na najini poroki, 22. maja 1965, moja priča pa je bil Nick Stareverski. Moj oče Štefan Pobežin se je pri šestintridesetih letih ponesrečil z motorjem in zapustil ženo Justino (36) ter hčerke Frančesko (16), Stephanie (7) in Sylvio (3). Pater Bazilij je naši družini zelo pomagal in vedno pazil na to, da je imela Justina dovolj dohodkov od slovenskih doiskovalcev. Prijateljstva

so se kasneje obujala in krepila na srečanjih glasbenih skupin, ob slovenski glasbi in plesu.

Sčasoma smo si vsi ustvarili družine. Franc in Marija sta dobila Sonjo, Rodneyja in Daimiena, Deželakovi pa Stephana in Simona. Franc je bil Stephanov birmanski boter, Frančeska pa Daimienova krstna botra.

Seveda sva se z Ivanom udeležila Francovega pogreba 15. marca 2023 v katoliški cerkvi Sacred Heart v Yarrowongi, kjer sta se Marija in Franc poročila pred 61 leti. V časopisu *The Border Mail* so pod naslovom »Stoječe ovacije« zapisali, da se je izjemnemu življenju Franca Voduška na pogrebu poklonilo kar 1.000 ljudi. Opisali so ga kot garača širokega duha in z velikim smislom za humor, ki je pred šestimi desetletji zapustil od vojne uničeno Evropo. Tako kot njegov oče je postal mesar in po prihodu v Avstralijo na severovzhodu Viktorije zgradil živinorejski imperij ter odprl številne mesarije in klavnice. Poleg tega so ga zanimale še mnoge druge stvari: dirkalni konji in avstralski nogomet, prideloval je vino Tuppal Shiraz, olivno olje Rich Glen Olive Oil in izdeloval Poppy's Dressing, naokrog pa se je vozil s svojim znamenitim Mercedes Benzom, s katerim je naredil milijon in pol kilometrov. Za svoje zasluge in pomoč skupnosti Cobrama in Yarrowonge je leta 2002 prejel Order of Australia Medal (OAM). Žaljujoči so vzdolž Murphy Streeta naredili častno

stražo in tako pospremili Franca Voduška na njegovi zadnji poti skozi mesto.

Marija Vodušek (levo) in Justina Pobežin (desno) pred 21 leti

striženja, in pridelujeta žito. Najmlajši Daimien nadaljuje z očetovo plantažo oljk in stiska Rich Glen Olive Oil, žena Rosi pa iz olivnega olja dela izdelke za vsakodnevno uporabo in kozmetiko.

Frančeska Deželak

Od leve: Ivan Deželak, Franc Vodušek in Vinko Rizmal prepevajo Justini Pobežin za 80. rojstni dan.

Iz Kraljičine dežele – Queenslanda

Queensland je za novo naseljene rojake iz domovine najbolj priljubljena država. Čeprav se novi naseljenci ne vključujejo v dolgoletne slovenske klube po Avstraliji, ki imajo svoje dvorane (ustanovljeni od leta 1956 naprej), so s slovenstvom vseeno osebno povezani. To lahko opazimo predvsem v slovenski šoli, kjer so imeli lani lepo in številno udeležbo otrok, staršev in učiteljev na zadnjem miklavževanju, kjer so naredili skupinsko fotografijo. Nevenka Golc Clarke mi je obljubila, da mi bo ob naslednji prireditvi poslala sliko. Tudi društvo Lipa išče primeren prostor, kjer bi se družili. Na njihovi Facebook strani <https://www.facebook.com/BocceClubLipa> je objavljenih več fotografij s preteklih srečanj. Najprimernejša pot, ki bi lahko povezovala in informirala Slovence v Avstraliji, je edina slovenska revija *Misli*, v kateri je vedno objavljen kontaktni naslov za nove naročnike.

Danijela Hliš se je uspešno uveljavila v odboru Ethnic Communities Council of Queensland, kjer sodeluje v skupini Aged Care Council of Elders, ki pomaga queenslandski državi vzpostaviti boljši sistem pomoči starejšim ljudem. Letos so izdali stenski koledar, kjer je mesec februar posvečen Sloveniji s posebnim poudarkom na 8. februarju – Prešernovem dnevu. Čestitke Danijeli za uspešno promocijo Slovenije.

Osmega marca, na dan žena, nas je obiskal naš novi častni konzul za Queensland Jurij Karlovšek, ki nas je po kosilu pozdravil in nagovoril. Gospod Jurij Karlovšek je visoko izobraženi inženir, ki uspešno predstavlja Slovenijo na najvišji strokovni ravni. V zadnji številki *Misli* je bila njegova kratka predstavitev. Tudi tokrat se je zbralo lepo število rojakov. Škoda, da je bilo srečanje z gostom prekratko, saj bi se več ljudi z veseljem pogovorilo z njim. Miriam Klemen je za vse navzoče ženske pripravila slastno torto, ki smo je bili deležni tudi ostali.

V torek, 21. marca, smo se v velikem številu zbrali v Sunnybank Sport Centru, kjer naj bi imeli zakasneli občni zbor društva Planinka. Vendar smo morali zaradi nekaterih pomanjkljivosti preložiti sestanek na konec poslovnega leta junija ali julija. Vilma Celin nas je lepo presenetila z novim informativnim društvenim glasilom *Glas Planinke*. Po kratki debati po kosilu smo se razšli z obljubo naslednjega tamkajšnjega srečanja.

Med nas je prišla žalostna vest, da nas je 24. marca 2023 zapustil **VIKTOR PAHOR**. Pokojnega so v naši skupnosti dobro poznali. Kmalu po nakupu slovenske zemlje v Cornubiji leta 1977 se je pridružil delovni skupini in nam pomagal pri gradnji društvenega poslopja. Viktor je bil rojen 10. januarja 1934 v kraju Vale

na Primorskem. Kmalu po prihodu v Avstralijo je začel sekati sladkorni trs v severnem Queenslandu. Tam se je že leta 1959 v cerkvi sv. Antona v mestecu Dinbulah poročil z Jadranko Klaretič. Kasneje sta se preselila v Brisbane, kjer se jima je rodilo pet otrok: Gerry, Friderik, Kevin, Brian in hčerka Sharon. Viktor zapušča 15 vnukov in 14 pravnukov. Pogrebno slovo je bilo v cerkvi Victory Church Brisbane v Bridgeman Downsu 11. aprila 2023 ob 10. uri. Pokopali so ga na Pinnaroo Cemeteryju v Bridgeman Downsu.

Ta dopis zaključujem v Sloveniji, kjer sem na obisku pri sorodnikih. Veliko lepega nam ponuja naša rodna domovina in veliko zanimivega lahko doživiš na potovanju. Zame je bilo nekaj posebnega skupinsko romanje z Jurijem z Gorenjske v Medjugorje. Na avtobusu sta nas spremljala petje in molitev rožnega venca. Tam smo bili tudi priča raznim pričevanjem, ki jih Bogu izrekajo hvaležni romarji. Romanje je bilo dobro organizirano, da smo lahko občutili nadnaravno prisotnost in sadove dolgoletnih sporočil Nebeške Matere. Na potovanju sem srečal tudi gospo, ki me je vprašala, če poznam pisateljico slovenskega rodu, Dragico iz Brisbane. Dragica se skriva pod imenom Krissy Kneen, ker je njena zgodba povezana z aleksandrinkami. Naslov knjige je *Trikrat pokopana*, v angleščini pa *The Three burials of Lotty Kneen*. Na internetu na več mestih ponujajo omenjeno knjigo. Australian Book Review podaja še posebej zanimivo razlago. To omenjam predvsem za ljubitelje knjig, in tudi zato, ker je knjiga posebnost naše Kraljičine dežele.

Mirko Cuderman

Divji mož na Dobrči (Slovenska dežela v pripovedki in podobi) Izbrala Dušica Kunaver

Imel je dolgo brado in žimasto ko konjski rep, lasje so mu segali do pleč, obrvi so mu bile goste ko krtače, a noge je imel kosmate ko medvedje krače – takšen je bil gozdni mož, ki je pohajkoval po gmajnah Dobrče. Požrešni divjinec je kar z golimi rokami lovil divjad, saj gladovnjaka ni nasitila nobena druga hrana ko meso.

Gorje pa lovcu, ki je zašel v hoste med Begunjami in Tržičem! Hostnik ga je tako dolgo preganjal in lovil, da ga je prepodil iz svojih gozdov.

Nekoč pa je nekega lovca iz Begunj le zaneslo v dobrške gmajne, kjer je zalezoval divjad, a ta se je skrivala pred njim, da ves dan ni ustrelil drugega kot zajca. Ker je proti večeru postal lačen, je odšel v lovsko kočjo, podnetil na ognjišču ogenj, odrl zajca in si ga spekel za večerjo. Ponev s pečenim zajčkom je bila že na mizi, ko je lovec zaslišal, da zunaj pred kočjo nekaj lomasti in godrnja. Ni se še dobro ozrl, pa je v kočjo že stopil divji mož, se usedel za mizo in zagodrnjal:

»Lačen sem, da bi zlahka vse požrl, kar si odrl in spekel.«

Lovec se je ustrašil divjega moža, ki je poželjivo zijal v njegovo ponev, zato je porinil ponev s pečenim zajcem predenj in rekel: »Ná, pa ti pojej zajčka!« Nato je vzel iz lovske torbe še hlebček kruha in ga dal lakotniku.

Gornik je jedel in jedel, dokler ni vsega pospravil. Medtem pa si je lovec natlačil pipo s tobakom, jo prižgal ter puhal dimne oblake divjemu možu pod nos.

»Kaj pa delaš?« ga je vprašal hostnik.

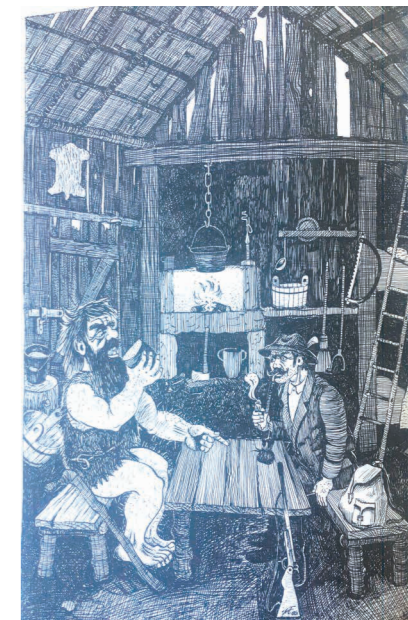
»Saj vidiš, da pipo kadim.«

Divjemu možu je tobak zadišal, zato je velel lovcu, naj mu da pipo, da bo kadil.

»No, zate pa, ki si hrust velikih ust, imam večjo pipo,« se je zasmel lovec.

»Kakšno pa?« je vprašal divji mož.

»Takšno, ki sega od ust do tal,« je odvrnil prebrisani lovec in mu potisnil v usta – puškino cev. »Kar krepko vleci,« ga je opogumljal, »jaz pa ti bom prižgal tobak!«

Ilustriral France Kunaver

Divji mož je stiskal med zobmi puškino cev in vlekel, vlekel, da mu je kar pokalo za ušesi, pregnani lovec pa se je pripognil in pri dnu puškine cevi zažgal smodnik: počilo je, kakor da bi v kočjo udarila strela, a divji mož ni niti kihnil, pač pa je izpljunil kroglo na pod in se zakrohotal: »Primojkokoš, tvoj tobak pa ni prida, ker ga je sam dim ... Te pipe že ne maram.«

In je treščil lovčevu puško v kot, vstal izza mize, se pretegnil in zagodrnjal: »Zdaj pa moram iti. Zahvalim se ti za dobro večerjo. Ker si me pogostil, ti bom jutri zarana prignal pred puško takšnega srnjaka, kakršnega še nisi videl. Hočem pa, da takoj zatem, ko ga boš podrl, izgineš z Dobrče – in ne vrni se nikdar več v moj raj!«

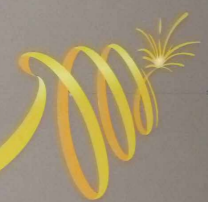
Naslednje jutro je lovec vstal še pred dnem in oprezoval za srnjakom. Ob zori je zaslišal v gozdu zategel žvižg, koj zatem pa se je na poseki zbralo toliko divjadi, da je bilo lovca kar strah. Pomeril je s puško, vzel na muho največjega in najlepšega srnjaka ter ga ustrelil. Pomeril je še enkrat – tedaj pa je divji mož v hosti zabrlizgal in vsa divjad je izginila, ko da bi se pogreznila.

Tako je lovec spoznal, da divji mož ne pozna šale. Pobral je ubitega srnjaka, ga vrgel prek ramen in jo ucvrl z Dobrče. Vso pod do doma je slišal, kako se je divji mož krohotal za njim in mu grozil: »Nikoli več ne pridi na Dobrčo lovit! Če me ne boš poslušal, te bom ujel in te tako objel, da ti bom polomil vse kosti.«

Baje se lovci še dandanes izogibajo gozdov na Dobrči.

triglav
mountiesgroup

80-84 Brisbane Road
St. John`s Park NSW 2176
Tel: (02) 9426-1000
E-mail: triglavinfo@mountiesgroup.com.au
Piše: Martha Magajna: (02) 9609 6057

Videti je, da naša nova domovina vedno bolj privlači obiskovalce iz Slovenije, naj bodo to politiki ob proslavah, znanstveniki, ki si bi radi ogledali razgibano življenje v daljni Avstraliji ali sorodniki izseljencev, ki jih zanima, kako so si člani njihove družine uredili življenje na drugem koncu sveta.

V preteklih mesecih so nas obiskali patri ob 50-letnici naše cerkve, toda o tem smo že veliko pisali.

Mesec dni kasneje so nas z obiskom razveselili zastopniki slovenske vlade in Urada za Slovence po svetu, največ v počastitev 20-letnice HASA NSW Slovenskih arhivov. V veliko veselje vseh članov in prijateljev Kluba Triglav so obiskali tudi naš klub, ki je bil ta dan, 7. marca 2023, nabito poln ljudi, ki so se želeli srečati z njimi.

Polona Klemenčič, Suzana Lep Šimenko, Peter Krope, Vera Granfol in Uroš Stibilj

Tako kot večino obiskovalcev je tudi naše parlamentarce pot kmalu

zapeljala na dvorišče h kipu Ivana Cankarja, simbolu slovenske kulture in zgodovine.

Po skupnem kosilu in pogovorih z gosti – izseljenci, ki so bili povabljeni na srečanje z obiskovalci, so si slednji zaželeli – saj ne boste verjeli – balinanja. Odpeljali smo jih na balinišča, poiskali krogle in veselje se je začelo.

Uroš je bil najboljši.

Živahno razpoloženi, veseli in nasmejani smo se poslovili z obljubo, da se še srečamo.

Sredi meseca aprila nas je v klubu

Triglav obiskal Luka Kropivnik, ki za svoj doktorat raziskuje življenje in delo slovenskih izseljencev. Luka je bil v Slovenskem misijonu Sv. Rafaela gost p. Darka, ki ga je pripeljal na kosilo in pogovor prav na dan, ko smo imeli redno balinarsko tekmovanje. Med tekmovanjem je bilo dovolj časa za pogovor in ogled kluba, vključno z ogledom Kalinovega kipa Ivana Cankarja na dvorišču kluba.

Martha in Lojze, p. Darko in Luka Kropivnik

Imeli smo tudi dovolj časa za pogovor o pisani zgodovini našega kluba, saj sva oba z možem Lojzetom ustanovna člana Kluba Triglav, Lojze pa je še vedno član posvetovalnega odbora Triglava. Kot dolgoletna predsednica Slovenskih arhivov HASA NSW sem lahko veliko povedala ne samo o Triglavu, ampak tudi o drugih slovenskih organizacijah v NSW, saj poleg Triglava delam tudi kot referentka za povezavo slovenskih organizacij v NSW. Ko sva bila midva zaposlena z balinarji, je Luka prenesel veliko zbranega gradiva na prenosni računalnik. In že je bil večer in čas za večerjo, potem pa smo ga odpeljali »domov« v Merrylands. Luka je zelo prijeten fant in žal nam je, da je imel precej kratko odmerjen čas za Sydney. Konec tedna se je že vrnil v Melbourne, kjer je nadaljeval svoje delo.

MEDNARODNI DAN ŽENA

Na proslavi Mednarodnega dneva žena sta bili v klubu Triglav nagrajene dve najstarejši članici kluba. Prva nagrajena je bila Sofija Šajn, vsem dobro znana po svojem delu in zaslugah v klubu.

Sofia Šajn s hčerko Danico

Druga nagrajena je bila Angela Kukič, celo leto dni starejša kot prvonagrajena.

INTERNATIONAL WOMAN'S DAY CELEBRATION

Presented by Mateja Slobodnik, the president of the Slovenian Australian Chamber of Commerce

Good day, my respected co-woman, my community colleagues and friends. We are gathered here today to celebrate International Women's Day.

Firstly, I would like to acknowledge the land on which we meet, and pay my respect to the Cabrogal people, the traditional custodians, to their elders past, present and emerging.

Secondly, I would like to thank Mr Peter Krope and the Mounties Triglav

Club advisory committee for giving me the opportunity to speak about International Women's Day. Like Walter said, I am the president of the Slovenian Australian Chamber of Commerce and am eager to welcome any new members to our chamber, so please feel free to speak to me about potential opportunities later on.

But today, we speak about International Women's Day which has just passed us. And every year we acknowledge and celebrate International Women's Day on 8th March to recognise the women's achievements in various social, political and cultural fields.

1911 marked the year of the first ever female gathering due to the low pay scale, lack of opportunities and lack of voting rights. Today, 112 years later, we are still gathering to talk on these issues that we now know as »Gender Gap«.

We know that by investing in empowering women and girls we help entire families, their communities, and the societies at large to succeed. We know that increasing women's participation in the work force drives for a faster closing of the gender wage gap and doubles the opportunities for

creating a better tomorrow for us all. This has never been more important than in our current post pandemic, digital-focused world where skills and jobs are heavily shaping and adjusting to a fast-past shifting world.

But today still, despite all the facts and needs, we dismiss the believability of the women-lead, solely because of their gender.

In 1975 in the UN Headquarters in New York the first recognition of the International Women's day Commenced. It took 21 years for the International Women's day to become celebrated worldwide and be given its own significant date – March 8.

Another 27 years later it was celebrated in a variety of ways worldwide and has also become a public holiday in several countries.

But does the International Women's Day really affects me? Why should I care about it tomorrow?

The aim of International Women's Day is to celebrate the achievements of all women in various fields and the important role they play as mothers, artists, teachers, nurses, leaders, politicians, managers, doctors, engineers, scientists, builders and much more.

It is also important to raise awareness about women's rights and gender equality, not only on this day but every day. To strive for creating better and equal opportunities and rewards for your daughters, sisters, mothers and cherished ladies in your life.

Better gender equality is the primary building block to a wholesome and all-encompassing democracy. Better gender equality brings back lost

freedom, it boosts prosperity and trade, it strengthens global and regional security and builds national resilience and unity of citizens.

It is the breeze that gets rid of cobwebs that accumulate during the darker times.

It is the sun we are all missing in our lives, to understand and be understood, to include and be included. To be connected with our neighbour again, our work colleague, our relative or our long-lost friend.

In 2022, the global gender gap has been closed by 68.1 percent. At the current rate of progress, it will take another 132 years to reach full parity – that is the complete equality between men and woman.

This year the Australian Government released a Status of Women Report Card which provided a snapshot on how the country is progressing on women's rights and gender issues. Some of the findings that really demonstrate continuing concerns are:

Women make up 70% of the Australian health workforce but hold fewer leadership positions than men in this sector.

On average, women aged 15–64 years work 55.4 hours a week – which is two hours more than men, and 34.7 of these hours are unpaid.

Gender pay gap in Australia emerges immediately after graduation, full-time starting salaries for women average \$67,000 – while salaries for men average at \$69,000.

Women approaching retirement have 23.1% less superannuation than men of the same age.

Conclusively – in Australia today men

earn an average of \$1M more during their worklife than the women.

Now I would like to pause here for a moment and ask our dear men in the audience to imagine how different your life would look if your wife would be able to add another 1 million to your household.

How would your life look like today? Now, that image and feeling is true equality, that the gender pay gap is closed. This is why we need to close the gender gap.

This is why International Women's Day is important, not only for women, but also for men.

To allow women the right and the chance to be truly self-sustainable allows for both the joys and the burdens of life to be shared.

It allows everyone the chance to be free of suppression and restrictions.

In other words, a fair go for all! Thank you for your time, its been a pleasure speaking to you.

SPOMINSKA KOMEMORACIJA PADLIM VSEH NARODOV

Mounties je svečanost, ki jo klub najprej pripravi v spomin vojakom Avstrali- je in Nove Zelandije, ki so se v prvi svetov- ni vojni borili za pravico in svobodo, in v pomoč obleganim in napadenim naro- dom. V kasnejših časih so se tem spo- minom pridružili tudi spomini na vse, ki so padli najprej v drugi svetovni voj- ni in kasneje tudi v vojnah vseh nar- odov, ki so se borili za svobodo in demokracijo v različnih delih sveta. Tako kot vsako leto se je tudi v torek popoldne, 25. aprila 2023, pred Can- karjevim spomenikom na dvorišču Kluba Triglav Mouties zbrala množica

ljudi. Branko Fabjančič, podpredsednik triglavskega posvetovalnega odbora, je vodil program, sledili so mu častni gostje in govorniki: zastopnica Gandagara Aboriginal Land Councila, župan mesta Fairfield Frank Carbone, nekateri člani parlamenta NSW in člani zveznega parlamenta, predsednik John Dean in nekateri člani odbora Skupine Mounties, predsednik Peter Krope in člani posvetovalnega komiteja Kluba Triglav. Pater Darko Žnidaršič

je vodil molitve za pokojne. Posebno zanimiv je bil prispevek narednika (sergeant) Garryja Browna, ki nas je seznanil z zgodbo avstralskega letalca Ralpa Churchesa.

Slovenski partizani so ga med vojno skupaj z večjim številom vojnih ujetnikov rešili iz ujetništva, jih odvedli čez skoraj vso Slovenijo v Belo krajino, kjer je bilo takrat osvobojeno slovensko ozemlje, na katerem so jih prevzeli zavezniki. G. Churches nas je v preteklosti že dvakrat obiskal v Klubu Triglav. Svečanost se je zaključila s polaganjem vencev k spomeniku, s trobentačem, ki je zaigral »Last Post«, potem pa je mladi pevski zbor Južne

zvezde zapel slovensko in avstralsko himno in s tem zaključil formalni del svečanosti.

Dan druženja, molitve, petja in slovenske besede

Cilka Žagar

Obisk patra Simona Petra in Katarine Mahnič je bil tako kratek, da včasih podvomim, ali se je res zgodil. Pater je daroval dve maši; eno v moji hiši in drugo v naši cerkvi. Še zdaj se mi naši verniki zahvaljujejo za privilegij tega obiska, ki

je bil tudi zanje nepozaben in dragocen. Koliko topline in ljubezni lahko en človek prinese v našo skupnost! Celo zapel je slovenske pesmi. Hotela sem mu pomagati, pa so mi ponagajale solze ganotja. Farani, ki jih o tem obisku nisem obvestila, se pritožujejo, da so bili prikrajšani.

S Katarino sva se srečali pred mnogimi leti, vendar sva se na novo spoznali v dolgem večernem pogovoru. Kako bogato in pomembno delo opravlja – prevaja literarna dela in lektorira različna literarna besedila. Že s svojo navzočnostjo pa ustvari veselo in sproščeno vzdušje.

Hvala obema za obisk.

ZDRAVJE, NAŠ NAJVEČJI ZAKLAD

Danijela Hliš

Bog želi, da si pomagamo sami, potem nam bo tudi on. Tako me je učila babica. Kot deklica nisem hotela obiskovati cerkve, ona pa je, čeprav zelo pobožna (vsako jutro je šla k maši) prepričevala moje starše, naj me ne silijo. *Bog ve, da je nedolžna in dobra, dajte ji čas, da se približa Bogu na svoj način*, je rekla atiju. In on, njen sin, jo je poslušal. Ko sem bila študentka v Parizu in sem prvič hudo zbolela, sem prosila Boga, da me ozdravi ali vzame; naj ne dovoli, da umiram boleče in počasi. Ozdravela sem in stara 19 let prvič začela misliti na to, da sem sama odgovorna za svoje zdravje. Na žalost sem to spoznanje velikokrat pozabila oziroma ignorirala.

Telo je kot drevo. Korenine, veje, listje, deblo – vse je povezano. Skorja, ki se pri nekaterih drevesih lupi in menja kot naša koža (še posebej, ko nas opeče sonce in se lupimo). Možgani, črevesje, mišice, kosti, srce, duša, koža, oči – vse je povezano. Če je prehrana nezdrava, če je prebava prepočasna ... trpijo tudi naši možgani in nam povzročajo depresijo, shizofrenijo, demenco, delirij in druge bolezni. Na žalost veliko ljudi tega ne razume ali noče verjeti. Seveda tudi veliko drugih vzrokov povzroča bolezni možganov, na katere ne moremo vplivati. Tistega, na kar lahko vplivamo, pa res ne smemo podcenjevati.

bolnici. Kako estrogen vpliva na dopaminske poti in kako njegovo pomanjkanje, pa tudi pomanjkanje vitamina D, vpliva na poslabšanje te bolezni.

Zelo me zanima prehrana, ki je ne priporočajo le za srce, ampak tudi za možgane. Tako si pomagam pri spominu, koncentraciji, depresiji. Pomembne so razne psihološke in fizične vaje. To me še bolj zanima zdaj, ko se staram. Nekaj, na kar velikokrat pozabimo, je, kako je hrana pridelana in kako jo uživamo. Lep primer

je mediteranska hrana, ki jo zadnja leta vsi hvalijo kot najboljšo proti demenci; o tem rada govorim na konferencah. Ljudje, ki se poslužujejo mediteranske diete (veliko rib in morskih sadežev, olivno olje, veliko sadja in zelenjave) imajo 23 odstotkov manj možnosti kot drugi, da dobijo demenco (*BMC Medicine*, 13. 3. 2023). Velikokrat so omenjeni jagode in borovnice, ribe in špinača, orehi ... Ne smemo pozabiti, kako zdrava sta morje in zemlja, od koder ta hrana izvira. In tudi ne, ali jo uživamo sami, na hitro, pred televizijo, ali pa z družino ali prijatelji za mizo, med smehom in pogovorom? Saj vemo, da je samota strup, ne glede na to, kako zdravo jemo.

Koliko se nas zaveda, kakšen STRUP za naše zdravje so tudi jeza, sovraštvo, obup. Kako pomirjujoče deluje, ko drugim odpustimo, če so nas prizadeli. Kako lahka sta naša duša in telo, če sprejemamo ljudi takšne, kakršni so, in ne govorimo in mislimo slabo o njih.

Sama nimam sovražnikov. So ljudje, ki jih ne prenašam, vendar so to politiki, igralci, diplomati, itd. in hvala Bogu niso v mojem krogu poznanih. Pred leti sem se naučila, da me lahko človek rani samo, če mu to dovolim. Fizično ali z besedo. Kako resničen je pregovor: *Kaj drugi mislijo o meni je njihov problem, ne moj*. Vse te stvari nam pomagajo pri zdravju.

Povezava med depresijo in črevesjem je postala zelo pomembna pred kakšnimi petimi leti. Zdaj je o tem narejenih že veliko raziskav in napisanih veliko knjig. Spominjam se, da sem pred leti na letališču v Brisbanu iskala knjigo za branje, pa sem naletela na *GUT* pisateljice Giulie Enders. *Ojoj*, sem si rekla, *kakšen grozen naslov*, in jo začela listati. Res vam jo priporočam, saj je napisana zelo preprosto in je v njej veliko dobrih nasvetov. Vnetja v telesu so povezana z depresijo. Sladkor in hrana, ki se hitro spremeni v insulin, kot so kruh, beli riž, testenine ... so zelo škodljivi za ljudi z depresijo. Pred mnogimi leti sem odkrila knjigo zdravnice Sandre Cabot, ki piše o insulinu.

Naučila sem se, da so tiste jedi, ki jih imam zelo rada in me zares osrečijo, najbolj škodljive za mojo prebavo: na primer testenine, ker je z njimi moteno izločanje insulina. Špagetarka, to sem jaz. Ali si lahko mislite? Pred tridesetimi leti sem bila v bolnici sedem dni, na strogi dieti in psihološkem zdravljenju. Nobenih testenin, samo beljakovine in zelenjava. Počutila sem se čudovito in imela veliko energije. Vendar sem si že prvi dan, ko sem se vrnila domov, skuhala ogromno skledo špagetov, in takoj pozabila na teden v bolnici. Grozno ...

Če ob branju mojega članka še niste zaspali, bom na hitro končala in vam priporočila, da zaupate psihologom in »svetovalcem«, ki se trudijo, da bi

živeli bolj zdravo in veselo. Naučiti se je treba drugače misliti, se odzvati, se zavarovati pred napadi drugih. Razvijati moramo naše edinstvene poti, da bi lažje razumeli svet. Vse osebnostne signale obenem, pa naj bodo to telesni signali, govorni signali, vidni vzorci ... Treba je stopiti iz običajnega okvira interpretacije in kritike, da bi lahko stvari zagledali v drugi luči. Samo tako lahko razvijemo boljše alternativne rešitve za doseganje prvotnih ciljev. Naše samoizobraževanje na področju osebnostnega razvoja je vseživljenjski proces, prav tako kot naš moralni razvoj, ki je sestavni del osebnostnega. Pri vsem tem nam pomaga uporaba kognitivnih teorij. Če želimo, da se uresniči trditev, da smo starejši polni MODROSTI (WISDOM), potem moramo živeti z željo, da se vsak dan kaj novega naučimo. Tako pač razmišljam.

In da ne pozabim – veliko nas lahko nauči narava. Telo je kot drevo, vse je povezano.

RAZMIŠLJANJA

Cilka Žagar

Kralja Charlesa bodo kronali

Mnogi bi radi ukinili monarhijo in se na splošno upirajo oblastem, obenem pa si vsi želimo voditelje; iščemo neki ideal pravičnosti in modrosti. Danes je težko biti idealen, ker so vsa naša dela in nagnjenja na voljo medijem in vsesplošni kritiki. Pozabljamo, da smo vsi ljudje, in da vsi delamo napake, čeprav so naši nameni dobri.

Izvedela sem strašljivo novico, da nas bodo v prihodnosti zapustili naši patri. Cerkev nas je od vsega začetka združevala in vodila. Bila je naš dom. Naši patri so praznovali življenje z nami. Krstili so naše otroke, nas poročali in pokopavali. Bili so del naše družine. Bojim se, da bo njihov odhod za Slovence zelo boleč. Res nas je malo in ostali smo sami, vendar potrebujemo vodstvo. Starost je žalostna, ker postopoma izgubljam prijatelje in spomine. Potrebujemo nekoga, ki bi nas vsaj malo potolažil.

Tudi slovenska društva so na prehodu. Starejša generacija odhaja in nima več energije. Ko smo prišli v Avstralijo, nam je društvo pomenilo novo domovino, narodnost, prijateljstvo, družbo in pravila. Slovenci zdaj povsod predajajo vodstvo mlajši generaciji. Mladi so energični, vendar je razumljivo, da nimajo

istih idealov in potreb, kot smo jih na začetku imeli sami. Mladi so del avstralske družbe; slovensko društvo jim pomeni predvsem zabavo in spomin na otroštvo in starše. Iščejo voditelje in smernice za prihodnost. Še dobro, da so se pripravljani v slovenski družbi vsaj veseliti.

Mama

Osmega marca smo praznovali dan žena in ob tej priložnosti me je Danica prosila, naj napišem kaj o moji mami. Odlašala sem in že je tu materinski dan. Srečno praznovanje želim vsem mamicam.

Približno deset ljudi v mojem Book Clubu sem prosila, naj predstavijo svojo mamo. Bila sem presenečena, ker so imeli večinoma slabe izkušnje s starši in odraščanjem. Trije so bili nezakonski – nezaželeni in so se vse življenje počutili manjvredne, štirje so odraščali pri stari mami, drugi pa so imeli družinske probleme zaradi nasilja, ljubosumja, alkoholizma in revščine. Samo ena je povedala, da je mama ustvarila zanje prijeten dom, čeprav je bil oče zelo strog.

Pomislila sem, kako se bodo mene spominjali moji sinovi. Bila sem sebična, mlada in neizkušena, se skušam opravičiti sama sebi. Mogoče je tako zato, ker za materinstvo ni posebne kvalifikacije.

Kaj bi lahko povedala o naši mami? Spominja me na Cankarjevo. Ivan Cankar je obžaloval dejstvo, da je zatajil mamo, ko je bil v družbi pomembnejših ljudi. Tudi moja mama ni bila slavna, izobrazena ali bogata. Ko me je prišla obiskat v mesto, ni bila elegantno oblečena. Prinesla je doma spleten cekar, poln dobrot, a cekar je bil pač cekar.

Naša mama je bila preprosta kmečka ženska, ponižna, tiha in potrpežljiva. Rodila je devet otrok. Z očetom je delala na polju, da so nahranili družino. Kuhala je tri obroke dnevno. Nikdar nismo bili lačni. Kadar je deževalo, je šivala in delala hišna opravila. Ko je šivala, sem sedela pri njej na pručki in ji pomagala v šivanko vdeti nit, ker jo je vid zapuščal. Povedala mi je vse svetopisemske zgodbe in življenjepise svetnikov. Upala sem, da bom tudi jaz postala svetnica. Ne vem kdaj in kje je mama prebrala vse te zgodbe. Zvečer je molila rožni venec. V nedeljo se je oblekla v zakmašno obleko in nas peljala v cerkev. Pri nedeljskem kosilu smo se pogovarjali o pridigi.

Ne spomnim se, da bi mama kdaj dvignila glas ali da bi se pritoževala. Sploh se ni borila za ženske pravice. Samo enkrat sem jo videla jokati. To je bilo po vojni, ko so ji ubili najstarejša sinova. Našla sem jo, ko je ležala na seniku. Tiho sem se umaknila, ker se mi je zdelo, da jo motim. Ko sem odšla od doma, sem bila stara enajst let. Domov sem hodila za vikend. Za popotnico mi je mama zmeraj zavila kurjo nogo, ki jo je skrila od nedeljskega kosila. Zraven mi je v žep stisnila še malo denarja. Vedno je našla kakšen priboljšek zame. Če ji je kdo dal bonbon, ga je skrila v žep in mi ga kasneje na skrivaj izročila.

Naš dom je bil tih. Peli smo samo, ko smo se zvečer znašli skupaj na peči. Oče nam je tudi bral. V dolgih zimskih večerih nam je v temi pripovedoval pravljice. To je bil zame najsrečnejši čas. V pravljicah je dobro vedno zmagalo in je bilo hudo kaznovano.

Ne vem, zakaj zdaj te pravljice popravljajo in ponarejajo.

Oče je bil strog. Mama nas je vedno opozarjala, da pride ata s šibo, zato smo vsi hitro prijeli za kakšno delo. Pri nas ni bil nikoli nihče tepen. Največja kazen je bila, da sem morala gnati krave na pašo, medtem ko so se drugi otroci igrali. Krave so bile trmaste in so mi rade pobegnile ter delale škodo. Včasih je šel oče z mano na pašo in mi je pripovedoval o živalih in rastlinah okrog naju. Delal mi je piščalke in me učil posnemati ptičje petje.

To so bili drugačni časi. V vasi je bilo šestindvajset družin. Nikdar se nihče ni ločil ali zapustil družine. Otroci smo se počutili varne in preskrbljene. Starši me niso nikoli božali ali objemali, niso mi niti povedali, da me imajo radi. Najbrž so imeli pomembnejše obveznosti.

Mami bi rada podelila svetništvo za vsa dobra dela, in očetu zlato medaljo za vse pravljice.

YES or NO – DA ali NE

Vedno sem bila na strani Aboriginov. Večina tistih v Walgettu me kliče sestra, sestrična ali mama. Mnogim sem bila krstna botra. Na žalost moja aboriginska generacija, ki je šla skozi bolečo zgodovino privajanja in prilagajanja novi avstralski družbi, izumira. Potrebovali so dvesto let, da jih nekako prištevajo med navadne Avstralce. Dolga in trnova je bila pot iz kamene do atomske dobe.

Moj pokojni aboriginski prijatelj Dudley je povedal, da je bil najbolj ponosen, ko mu je kmet, ki je šel na počitnice, izročil farmo v upravljanje. Dudley se je naučil vseh del in je nadzoroval svoje brate, sestre in otroke. Njega in druge starejše so vsi spoštovali in ubogali, ker so vedeli, da delajo zanje. Dudley je bil ponosen na svoje delo.

»Nismo poznali diskriminacije in rasizma. Skrbeli smo za svoje družine,« je rekel Dudley. »Zdaj otroci ne ubogajo in ne spoštujejo nikogar več. Predrzniki so do staršev in celo sebe več ne cenijo. Čakajo pred hotelom, da se odpre, in če nimajo denarja, prosjačijo na cesti. Mojih otrok nihče ne mara, nihče jim ne zaupa in nihče jih ne potrebuje. Največjo krivico je oblast naredila Aboriginom s tem, da jim daje denar, in potem ne delajo. Če nič ne delaš, postaneš nič.«

Tako je govoril Duddley pred 25 leti. Vse življenje je delal na farmi, odgovoren je bil za žago, kjer so rezali les za aboriginske domove v rezervatih. Kadar je bilo delo, je vsa družina delala. Kadar ni bilo dela, je kmet vseeno skrbel zanje. Ko se je vmešal sindikat in zahteval, da vsi dobivajo osnovne plače, si kmetje tega niso

probleme in slabosti. Razumljivo je, da mestni aboriginski birokrati ne poznajo stisk podeželskih Aboriginov. Ti birokrati si želijo še več oblasti in denarja. Nisem prepričana, da ti akademiki vedo, kaj je dobro za moje Aborigine.

Mira, prijateljica Bosanka, je nekoč rekla: »Nikdar nismo imeli tako dobrega predsednika, kot je bil Rudd. Vsakemu je dal 500 dolarjev.«

Odgovorila sem ji, da to ni bil njegov denar, ampak denar davkoplačevalcev. Politiki radi rešujejo ekonomske probleme tako, da delijo denar, ki ni njihov. Preprosto je vzeti s skupnega kupa in razdeliti. S takšnim trošenjem dvigajo cene in inflacijo, oni pa so bolj znani in priljubljeni ter uspešnejši na volitvah.

Zdaj se moramo vsi odločiti glede Aboriginov. Če bomo na referendumu volili DA, jih bomo spet ločili po barvi kože in jim omogočili več denarja, da ne delajo. Če se odločimo za NE, se bomo počutili krive, da Aboriginom nismo nudili tistega, kar zahteva politična elita.

Težko je sprejeti toliko hitrih sprememb. Tudi sama se soočam s problemi, ki niso bili del moje mladosti.

Knjiga, ki je spremenila svet

Seveda je bila to knjiga Charlesa Darwina: *Origins of the species*. Darwin je pisal o evoluciji in naravni selekciji, kjer predpostavlja, da močnejši organizem zmaga v borbi za obstoj. Ta borba je v živalskem in rastlinskem svetu vedno navzoča in opazna. Močnejši prevlada, pravi zakon džungle. Darwin je predpostavil, da imajo vsa živa bitja isti začetek in so samo na različnih stopnjah razvoja. Tega ni v devetnajstem stoletju sprejemal nihče: ne krščanska vera, ne lastniki sužnjev in ne oblasti.

Krščanska vera uči, da morajo močnejši pomagati slabotnejšim. Vera ponuja upanje, da obstaja idealen svet, kjer bodo naša dobra dela poplačana. Bog dobro plačuje in hudo kaznuje. Vera ponuja upanje. Vera, upanje, ljubezen. Če enega od teh ni, življenje postane nesmiselno.

V Darwinovem času je imela Amerika za sužnje črnce. Bogatejši so imeli več sužnjev. Njihovi lastniki so bili prepričani, da črnici ne čutijo bolečin in krivic enako kot belci. Beli gospodarji so z njimi ravnali kot z delovno živino. Seveda jim Darwinov nauk ni niti najmanj ugajal.

V današnjem času imajo celo živali svoje pravice. Zakon prepoveduje mučenje, stradanje, omejitve gibanja itd.

Vsi bi hoteli Bogu pomagati pri ustvarjanju bolj pravičnega sveta. Komunizem je hotel prevzeti vlogo krščanske vere, le da je Boga zamenjal vladar. Prepovedali so zasebno lastnino in upali, da bodo tako ljudje postali enaki in enakopravni. Plače naj bi zadostovale samo do naslednje plače. Enakost in enotnost v komunizmu pomeni, da vsi ljudje ubogajo vladarje, ker so popolnoma odvisni od oblasti. Komunizem ne dopušča, da bi kdo hitreje tekel ali delal. Zato delovni ljudje bežijo iz komunizma.

Komunisti niso upoštevali Jezusovega nauka o gospodarju, ki je dal svojim služabnikom različne talente, da bi v njegovi odsotnosti pokazali, kako znajo gospodariti. Tisti, ki je zakopal svoj talent, ni dobil druge možnosti. Vsem nam je dano, da se uveljavimo po svoje.

Ona je naša

Zjutraj sem šla plavat v naš vroči bazen. Šest moških je razpravljalo o svetovnih problemih. Vsi so se strinjali, da je za vse hudo na svetu kriva Amerika. Putina so skoraj imenovali za svetnika. Jaz sem samo poslušala.

Eden od njih je rekel: »Tukaj vsi enako mislimo, samo tale gospa ne vem, če kaj razume.«

Drugi ga je potolažil: »Ona je v redu; ona je naša.«

Obrnil se je k meni in me vprašal, kaj mislim.

»Ne razumem, zakaj ljudje z vsega sveta silijo v Ameriko in Avstralijo in nihče ne beži v Rusijo,« sem skušala biti nepristranska.

Ne vem, zakaj se je vroči pogovor končal in so hitro odšli.

Smeh

Zdravnik me je vprašal, ali sem kdaj žalostna. Pomislila sem, da res nisem tako živahna, kot bi morala biti. Vse manj ljudi se družijo z menoj in nihče več ne pripoveduje smešnic, kot smo to delali prej. Zdi se mi, da se vsi bojimo, da bi koga prizadeli. Smešnice so vedno na račun drugih in potem so drugi užaljeni. Nič hudega, če se drugi smejejo meni, samo da se smejejo. V program mojega Book Cluba sem vključila še jogo smeha. Na začetku srečanja me morajo vsi posnemati, kako se na silo smejim. To se jim zdi tako smešno, da se nazadnje res vsi iz srca nasmejemo. Pravijo, da smeh pretrese možgane in odpre pot endorfinom, ki izboljšajo naše zdravje in povečajo občutek sreče. Ko se ob petkih srečamo, se zdaj vsi smejimo, in zdi se mi, da so postali lepši celo obrazi mojih bralcev.

Ezopove basni za današnji čas (3)

Katarina Mahnič, riše: Zorka Černjak

Otrok in volk

Sit volk zagleda otroka, ki leži na tleh. Ker začuti, da je padel iz strahu pred njim, stopi k njemu ter ga začne tolažiti. Obljubi mu, da ga bo izpustil, če mu zaupa tri svoje iskrene misli.

Deček mu reče, da ga ni hotel srečati, da je srečen, ker ga ni požrl in da si želi, da bi poginili vsi hudobni volkovi, saj napadajo tudi tiste, ki jim niso ničesar naredili.

Volk razume njegovo iskrenost in ga izpusti.

Prestrašeni otrok je povedal, kar je čutil. Otroci so odkritosrčna, nepokvarjena, skoraj nagonška bitja. Šele z vstopanjem v svet odraslih začnejo spoznavati »prednosti« neiskrenosti in preračunljivosti. Mnogi spregledajo, da pravo prednost ponavadi prinašata beseda ali dejanje, ki ju okolica najmanj pričakuje.

Volka, ki v tej basni poseblja krvoločnost, neizprosnost in hudobijo, premaga iskreni otrok. Njegove neustrašne besede, pa čeprav so takšne zato, ker se ne zaveda nevarnosti in ne zna lagati, ga razorožijo. V svojem divjem življenju je kmalu opravil z iskrenostjo, saj se je moral v borbi za preživetje naučiti številnih zvijač. Ni pa gluh zanjo.

Čeprav iskrenost pripisujemo otrokom, ostaja na sreči tudi spremljevalka odraslih; seveda ne vseh in na več načinov.

Nekateri so iskreni zato, ker drugače sploh ne znajo. So kot otrok iz basni na začetku. To, da povedo vsakemu resnico v obraz, ni znak njihove moči in poguma, celo pretiranega napora ne vložijo v to dejanje. Njihova odkrita poštenost

je tista, ki jim prežene strah in vzbudi tihi občutek spoštovanja in odobravanja pri »sovražniku«. Nevede mu požgečka predel duše, kjer se skriva vest.

Spet drugi se trudijo biti iskreni. Zavedajo se, kaj vse lahko s tem izgubijo, strah jih je in borijo se v sebi, pa vendar izberejo pošteno pot. Teža odločitve daje iskrenosti večjo vrednost.

Tretjim je iskrenost le izhod v sili. Ko so vsi izgovori izčrpani, vse prevare odigrane in celo pretvarjanje pred najbližjimi in samim seboj ne zaleže več, bruhne resnica na dan. A ta izbruh je bolj podoben vulkanskemu; ko se vulkan olajša, se potuhne nazaj in naprej zlobno brbota v svojih globinah. Resnični spokorjenci so pač redki.

Vsi pa se v življenju srečujemo z vprašanji prijateljske iskrenosti, iskrenosti vere in poštenosti do samega sebe.

Znani španski mislec pravi, da je naša dolžnost gospodovanja nad človekom le-tega poznati in ga imeti rad. Šele to prijatelja opravičuje in hkrati obvezuje, da sta iskrena drug do drugega. Da si povesta tudi stvari, ki jih drugi težko sliši, še manj sprejme. Prijateljstvo, ki se razdre zaradi iskrenosti, prav gotovo ni nikoli bilo tisto pravo. Kot tudi ni prava vera, ki jo zatajimo zaradi okolja, ki mu je vera tuja.

Priznati si, da nimam vedno prav, da sem kdaj sebičen in slab, ko ne naredim tistega, kar bi najbližji pričakoval od mene, da včasih zapravljam svoj čas ali vzkupim brez razloga ... pa je gesta srčnega bojovníka, ki v imenu iskrenosti zna napasti in presenetiti tudi samega sebe.

**SLOVENSKO SOCIALNO SKRBTSTVO
IN INFORMACIJSKI URAD Inc.
19 A'Beckett Street, KEW VIC 3101**

Slovenski informacijski urad Welfare Office Kew obvešča Slovence in prijatelje, da bo do nadaljnega naša pisarna odprta vsako prvo in tretjo nedeljo v mesecu od 11. do 12. ure ali po predhodnem dogovoru. Prosimo vas, da se za obisk v pisarni dogovorite preko e-pošte: slovwelfare@bigpond.com ali preko telefona: **+61 407 056 463 Peter Mandelj** ali **+61 3 9795 8550 Slavka Gorup** ali **+61 409 478 635 pisarna v Kewju.**

V naši pisarni lahko dobite nasvete in pomoč pri izpolnjevanju uradnih dokumentov za slovensko pokojnino, zahteve za popravilo krivic žrtvam vojnega nasilja, za delnice, oporoke, dediščine in prodajo nepremičnin v Sloveniji, pri iskanju slovenske davčne številke in podobno. Nekaj informacij in potrebne obrazce lahko dobite na naši internetni strani: www.slovenianwelfare.org.au

Peter Mandelj OAM JP, predsednik

VELEPOSLANIŠTVO REPUBLIKE SLOVENIJE

Telefon: +61 2 6290 0000, faks: +61 2 6290 0619

e-mail: sloembassy.canberra@gov.si

<http://canberra.veleposlanistvo.si>

Veleposlanik: MARKO HAM

svetovalec in namestnik: DAVOR DEVČIČ

EMBASSY OF THE REPUBLIC OF SLOVENIA

26 Akame Circuit, O' MALLEY ACT 2606

24 HOUR SERVICE
(03) 9373 7000

We employ over 230 caring, highly trained and committed people, including 12 direct descendants of the founders.

We serve the community from 24 branch locations throughout the Melbourne Metropolitan area and Echuca.

816 Doncaster Road, Doncaster

www.tobinbrothers.com.au

